

พุทธโฆโลยี
หลวงพ่อจารย์ เล่าเรื่องหลวงพ่อดีม
เรื่อง
เมื่ออาตมาไปเล่าเรียนวิชากับ “หลวงพ่อดีม”

B-LP-Derm

อนุสรณพจน์ น้อมระลึกถึงพระเดชพระคุณ ท่านพระครูนิวาสธรรมขันธ์
“หลวงพ่อดีม”

เนื่องด้วย วันอังคารที่ ๒๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔ เป็นวันครบรอบวัน
มรณภาพครบ ๕๐ ปี ของพระเดชพระคุณ ท่านพระครูนิวาสธรรมขันธ์ (หลวงพ่อดีม)
อดีตเจ้าอาวาสวัดหนองโพ อำเภอตากถ้ำ จังหวัดนครสวรรค์

อาตมาภาพขอน้อมระลึกถึงพระคุณของพระเดชพระคุณ “หลวงพ่อดีม” ซึ่งท่าน
เป็นผู้ให้กำเนิดชีวิตสมณเพศแก่อาตมาภาพ ด้วย “หลวงพ่อดีม” ท่านเป็นพระอริย
สงฆ์ เป็นดวงประทีป คือเป็นตัวอย่างที่ทำให้อาตมาภาพได้รู้ว่า พระคืออะไร พระมี
หน้าที่อะไร พระทำอะไรได้บ้าง และพระที่ดีนั้นควรจะทำอย่างไร

อาตมาภาพในฐานะศิษย์ผู้ซาบซึ้งในพระคุณของหลวงพ่อดีม ท่านพระครูนิวาส
ธรรมขันธ์ ผู้เปี่ยมล้นด้วยเมตตาอันบริสุทธิ์ จักตั้งใจปฏิบัติเพื่อบูชาพระคุณ “หลวงพ่อดีม”
ให้สุดความสามารถ ดังแบบอย่างที่หลวงพ่อดีมได้กระทำให้ดูแล้วด้วยกายกรรม
วจีกรรม และ มโนกรรม

พระเดชพระคุณท่านเป็นพ่อแม่ครูอาจารย์ที่อาตมาเคารพบูชาจากข้อวัตร
ปฏิบัติ ปฏิปทา และศีลาจารวัตรของ “หลวงพ่อดีม” ทำให้อาตมาภาพยังรู้สึกเสียดาย
ว่าเราน่าจะพบกับท่านก่อนหน้านี้นานแล้ว

หนังสือ “พุทธโฆโลยี” เรื่อง “เมื่ออาตมาไปเล่าเรียนวิชากับ “หลวงพ่อดีม”” เล่มนี้ จึงนับว่าเป็นบุญวาสนาช่วงหนึ่งของชีวิตที่ได้มีโอกาสปรนนิบัติรับใช้ และได้เล่าเรียนวิชาจากท่าน

กุศลธรรมทานมัยอันได้แก่บุญกุศลอันจักบังเกิดขึ้นจากการจัดพิมพ์เผยแพร่ กิตติคุณหลวงพ่อดีมในครั้งนี้ ขอโน้มอุทิศถวายพระเดชพระคุณ ท่านพระครูนิวาสธรรมขันธ์ “หลวงพ่อดีม” ด้วยความเคารพและด้วยความกตัญญูตเวทิตาธรรม จงเป็นพลวปัจจัยอำนวยการวิบากสมบัติบุญผลอันเป็นที่น่าพอใจแต่พระเดชพระคุณ ท่านพระครูนิวาสธรรมขันธ์ “หลวงพ่อดีม” ที่เคารพบูชา โดยควรแก่ฐานะในสัมปรายภพทุกประการเทอญ

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและบารมีของพระเดชพระคุณ ท่านพระครูนิวาสธรรมขันธ์ “หลวงพ่อดีม” จงคุ้มครองและบันดาลให้ทุกท่านมีความสุข และเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ ได้รับความปลื้มปิติในธรรม และเจริญรุ่งเรืองในพระพุทธศาสนาจงทุกประการ

พระพรหมบัณฑิต มงคล

พระราชสุทธิญาณมงคล (จรัญ สุทธิธมฺโม)

เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี

และเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

คำปรารภ

ตลอดชีวิตในสมเพศของ พระเดชพระคุณท่านพระครูนิวาสธรรมขันธ์ “หลวงพ่อดีม พุทฺธสโร” วัดหนองโพ อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ ท่านเป็นพระสุปฏิปันโน ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติธรรม ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติในกรอบแห่งความดี ยึดมั่นในคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านไม่เบียดเบียนทั้งตนและผู้อื่น ท่านสร้างความเจริญในถิ่นทุรกันดาร ท่านทำดีเพื่อให้พระศาสนาเจริญรุ่งเรือง สมกับสมณศักดิ์ “พระครูนิวาสธรรมขันธ์” อันหมายถึง เป็นที่ตั้งแห่งธรรมทั้งปวง

กิตติคุณในเรื่อง “วิชาขลัง” ของ “หลวงพ่อดีม” นั้นเป็นที่เลื่องลือกันแพร่หลายมานานนักหนา ซึ่งท่านได้โปรดชี้แจงว่า “ของจริง รู้จริง เห็นจริง ย่อมทำได้จริง”

พระเดชพระคุณ ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล (จรัญ จิตฺตมฺโม) วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ท่านเป็นศิษย์ในองค์ “หลวงพ่อดีม” พระครูนิวาสธรรมขันธ์ แห่งวัดหนองโพธิ์ ท่านเป็นศิษย์องค์แรกและเป็นองค์สุดท้ายที่ได้เล่าเรียนวิชาคชศาสตร์จาก “หลวงพ่อดีม” เอาไว้ทั้งหมดและในจำนวนศิษย์องค์เดียวที่ยังคงเหลืออยู่ในปัจจุบัน

เมตตาบารมี “หลวงพ่อดีม” แห่งวัดหนองโพธิ์ ซึ่งมีต่อบรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งฆราวาสและสงฆ์แป๊ะไพศาลทุกวันนี้ ศิษย์ในองค์หลวงพ่อดีมต่างได้เป็นที่พึ่งพิงของศิษยานุศิษย์รุ่นต่อมา เป็นเนืองนาบุญอันไพศาลตามรอยเท้า “หลวงพ่อดีม” ทั้งหมด บารมีธรรมส่วนหนึ่งของ “หลวงพ่อดีม” เทพเจ้าแห่งเมืองสี่แควที่หล่อหลอมอยู่ในตัวของ “หลวงพ่อดีม” นั่นคือ ท่านและเมตตาที่ “หลวงพ่อดีม” มีอยู่เต็มเปี่ยมในจิตใจ ท่านอยู่ในฐานะพระผู้พัฒนาทั้งจิตใจและชีวิตของผู้คนมาหน้าหลายตาที่ต่างก็พากันไปพึ่งบารมีธรรมของท่าน บรรพชิตก็เข้าไปสู่การอบรมสั่งสอนอันนำไปสู่ทางอันถูกต้องตามแนวแห่งวิปัสสนากรรมฐาน “วัดอัมพวัน” จึงเป็นศูนย์

วิปัสสนากรรมฐาน และ แหล่งฝึกฝนในทางจิต อันเป็นที่รู้จักขจรขยายไปทั่วแคว้นแดนไทย

เรื่องราวเนื้อหาทั้งหมดในหนังสือ “พุทธโฆโลยี” เรื่อง “เมื่ออาตมาไปเล่าเรียนวิชากับหลวงพ่อดีม” นี้ พระเดชพระคุณ ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธานวมงคล (จรัญฐิตธมฺโม) ได้บรรยายเล่าให้เห็นคุณค่าของการได้พบและรู้จักครูอาจารย์ ให้เห็นเป็นรูปธรรมชัดเจนในแง่มุมใหม่ โดยใช้ภาษาปัจจุบันที่เข้าใจง่าย แทรกด้วยตัวอย่างประกอบชวนติดตาม มีการเปรียบเทียบกับสิ่งที่ใกล้ตัว อีกทั้งท่านยังได้เล่าเรื่องราวได้อย่างละเอียดทีละขั้นตอน อันแสดงถึงความเคารพและระลึกถึงเมตตาธรรมของ “หลวงพ่อดีม” ที่ได้เมตตาประสิทธิ์ประสาทวิชา “คชศาสตร์” ซึ่งเป็นที่ทราบกันว่า “หลวงพ่อดีม” ท่านจะสอนวิชาให้ผู้ใดนั้น ท่านจะต้องดูด้วยญาณก่อนว่า วาสนาบารมีของท่านผู้นั้นเหมาะสมไปในทางใด เมื่อสอนให้แล้วก็จะประสบผลเป็นที่น่าพอใจทุกราย

จึงนับได้ว่า “หลวงพ่ोजรัญ” นอกจากจะเป็นศิษย์สืบทอดทางพุทธาคมทางด้านคชศาสตร์แล้ว ยังสืบทอดนิสัยทางคุณธรรมจาก “หลวงพ่อดีม” มาพร้อมกันด้วย

สำนักพิมพ์ “พระพุทธศาสนาประกาศ” จึงมีความภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสจัดพิมพ์ “พุทธโฆโลยี” หลวงพ่ोजรัญ เล่าเรื่อง หลวงพ่อดีม เรื่อง “เมื่ออาตมาไปเล่าเรียนวิชากับหลวงพ่อดีม” ออกเผยแพร่ด้วยความเชื่อมั่นว่า ผู้ที่อ่านหนังสือเล่มนี้ จะได้รับธรรมะและแง่คิดที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง ก่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่ชีวิตตามควรแก่กรณี จึงนับได้ว่าเป็นบุญวาสนาของเราท่านทั้งหลายที่ได้มีโอกาสรับรู้เรื่องราวระหว่างอาจารย์กับศิษย์ ซึ่งท่านได้รับทราบชีวิตและความดีเด่นในปฏิบัติของ “หลวงพ่อดีม” จากคำบอกเหตุการณ์ที่ผ่านมาเป็นเวลา ๕๐ ปีแล้ว จากศิษย์คือ “หลวงพ่ोजรัญ”

กุศลอันพึงมีพึงได้จาก การเผยแพร่ธรรมครั้งนี้ สำนักพิมพ์ “พระพุทธศาสนาประกาศ” ขอโน้มถวายเพื่อบูชาพระคุณพระบรมศาสดา อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

อีกทั้งขอน้อมถวายบูชาแด่พระเดชพระคุณ ท่านพระครูนิวาสธรรมขันธ์ (หลวงพ่อดีม) แห่งวัดหนองโพธิ์ อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ และพระเดชพระคุณ ท่านเจ้าคุณ พระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจัญญ) แห่งวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ด้วยเทอญ

นายนิคม จาตุรันต์

สำนักพิมพ์ “พระพุทธศาสนาประกาศ”

เมื่ออาตมาไปเล่าเรียนวิชากับ “หลวงพ่อดีม”

อาตมานับถือหลวงพ่อดีมมาก เพราะท่านให้ชีวิตอันเป็นอมตะในสมณเพศแก่อาตมา อาตมาสวดมนต์ไหว้พระแล้วก็กราบหลวงพ่อดีมทุกวัน ระลึกถึงพระคุณของท่านที่ได้สร้างอาตมาให้เป็นสงฆ์ที่ดี อัฐิของท่านอาตมาก็แบ่งเอามากกราบไหว้เพื่อระลึกถึงพระคุณ ท่านเป็นพระที่ลึกซึ้งและเยี่ยมยอดจริง ๆ จะหาพระอาจารย์อย่างท่านได้ยาก

ย้อนระลึกเล่าสู่กันฟัง เรื่องนี้ผ่านมาเป็นเวลา ๕๐ ปีแล้ว อาตมาได้ไปเล่าเรียนวิชากับพระครูนิวาสธรรมขันธ์ (หลวงพ่อดีม) วัดหนองโพธิ์ อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ อาตมายังรู้สึกเสียดายว่า เราน่าจะพบกับท่านก่อนหน้านี้นานแล้ว แต่กรรมของเรายังมีอยู่ พอพบท่านใกล้ชิดท่านได้เพียงหกเดือน ท่านก็มรณภาพจากไป

ตอนนั้นอาตมาบวชเป็นพระภิกษุด้วยความจำใจ อาตมาขอบอกตรง ๆ ว่าอาตมาเกลียดพระมาตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ แล้ว อาตมาไม่ชอบเพราะพระเป็นผู้ที่ไม่ทำ การงาน ได้แต่บิณฑบาตข้าวชาวบ้านไปฉัน แล้วก็สวดมนต์ทำอะไรที่ไม่ค่อยจะเป็นที่สพอารมณ์ของอาตมา แต่เมื่อโยมบิดามารดาจะตัดแม่ตัดลูกหากไม่บวช อาตมาจึงต้องโกนหัวเข้าห่มผ้าเหลือง บวชแล้วก็ไม่ได้ใส่ใจสักเท่าใดนัก เขาห้ามอะไรก็ไม่ฟัง ให้มันนอกกรีนอกรอย รोजนรับกฐินเสร็จ อาตมาก็จะสึกให้มันพ้นภาระหน้าที่ไปเสียทีอย่าลืมนะ อาตมาไม่ได้บวชเพราะศรัทธาก็หาไม่ อันนี้เป็นความสัตย์

อาตมาตัดสินใจในเช้าวันหลังจากรับกฐินแล้วเข้าไปกราบหลวงพ่อช่อ ท่านเป็นพระอุปัชฌาย์ ไปถึงก็กราบตรงหน้าท่าน บอกความประสงค์ไปเลยทีเดียวว่า

“หลวงพ่อครับ กระผมขอสิกจากภิกษุสงฆ์ขอรับ”

หลวงพ่อช่อ วัดพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ท่านเป็นพระที่หลังโกง แต่ท่านเคร่งครัดในพระธรรมวินัยนัก ท่านมีกิจนิมนต์จะไปฉันทเพล ท่านก็ถามว่า

“สิกแน่หรือพระจรัญ ไม่เปลี่ยนใจอยู่ต่อนะ”

ว่าแล้วเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา อาตมาก็กราบลาท่านกลับมากุฏิ หลวงพ่อช่อท่านก็ทำน้ามนต์สิกเตรียมไว้ อาตมาก็เดินมาถึงกุฏิเยี่ยมของผ่องใสว่ วันนี้ละจะพ้นจากภาระที่น่าเบื่อหน่ายเสียทีหนึ่ง มองไปที่กระเป๋ใส่เสื้อผ้าที่ซื้อเตรียมไว้ใส่หลังจากสิกแล้วก็ดีใจเป็นล้นพ้นทีเดียว

แต่พอเข้าไปในกุฏิก็เกิดวงเหงาหาวนอนขึ้นมาเฉย ๆ มันคล้ายครึ่งหลับครึ่งตื่น มักลึ้ม ๆ หลง ๆ ไปหมด นอนอยู่ตรงนั้น พลันหูก็ได้ยินเสียงประหลาดแว่วมาที่หูเหมือนมาพูดที่ริมหูว่า

“สิกไปหาอะไรกันเล่า นะโมยังไม่ได้เลย นะโมได้แล้วสิกก็ไม่น่าเสียดาย”

ใจก็ค้านว่า “นะโมสวดได้จนคล่องไม่อย่างนั้นจะรับกฐินได้อย่างไรกันล่ะ”

เสียงนั้นก็ดังขึ้นอีกว่า “นะโมได้แล้วก็ยังไม่ได้พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณนะซี ได้แล้วค่อยสิกดีไหมล่ะ”

ทันใดก็มีเสียงคนตบประตูกุฏิดัง ๆ แล้วก็มีเสียงเรียกดัง ๆ ว่า

“หลวงพี่...หลวงพี่ ท่านสมภารให้ผมมาตาม ท่านว่าอย่าไอ้อื้ออยู่ ท่านจะไปฉันทเพลที่วัดหนองมน ต้องเดินเท้าไปมันจะไม่ทันการ”

อาตมาลุกทะเล้งพรวดพราดขึ้นมาเปิดประตู เจ้าเด็กคนนั้นไปแล้ว ก็ได้ยินเสียงสั่งสอนของยายที่สั่งไว้ว่า

“ตอนสิกนี้สำคัญนะหลานนะ ถ้าสิกในระหว่างฤกษ์ไม่ดีล่ะก็บางคนก็ตาย บางคนก็ติดคุกติดตะราง บางคนก็เสียคนไปเลย ระวังให้ดีนะ ฤกษ์สิกนี้สำคัญนัก”

อาตมาเดินไปหาท่านสมภารตอนนั้น พระอันดับก็มานั่งกันพร้อมแล้ว ท่านสมภารส่งเสียงเร่ง

“เข้ามาเสียทีหนึ่ง จะได้สึกให้รู้แล้วรู้รอดไป”

“พระเดชพระคุณที่เคารพ วันนี้กระผมไม่สึกแล้วขอรับ รอวันหลังก็ได้ขอรับ วันนี้นิมนต์ท่านไปฉันเพลก่อน”

“แล้วกันนี่เข้า เสียเวลาแท้ ๆ เชียว”

ท่านสมภารเห็นท่านสึกจากบาตรที่ตั้งง่า หันไปคว่ำย่ามกับตาลปัตรเดินลงจากกุฏิไปกินนิมนต์ ส่วนอาตมากลับมากุฏิ นั่งนึกไปนึกมาว่า เราสึกที่นี้ถูกษัไม่ดี ก็ไปสึกที่อื่นก็ได้ ถือโอกาสเที่ยวไปด้วย ไปเหนือดีกว่า ไปสึกเอาข้างหน้า ว่าแล้วอาตมาก็เอาไตรจีวรใส่กระเป๋าใบหนึ่ง เสื้อผ้าฆราวาสใส่กระเป๋าอีกใบหนึ่ง หิ้วมาลาหลวงพ่อขอเพื่อเดินทางไปให้พ้นจากวัดพรหมบุรี หลวงพ่อชอท่านก็อวยชัยให้พร เพราะท่านเองก็ไม่อยากสึกให้อาตมาเหมือนกัน

อาตมาหิ้วกระเป๋าสองใบ เดินทางมาลพบุรี ขึ้นตัวรถไฟไปพิษณุโลก แล้วก็เตรียมออกเดินทางไปพิษณุโลก พอรถไฟมาอาตมาก็ขึ้นไปนั่งในตัวรถไฟมีคนอยู่กันเต็ม แต่เขาก็สละที่นั่งให้อาตมาที่นั่ง

รถไฟแล่นมาถึงบ้านหมี่ก็เกิดเครื่องเสียดกะทันหัน จอดช่อมอยู่นานก็ไม่เสร็จ เวลาผ่านไป เสียงคนในตัวรถไฟนั้นเขาก็คุยกันว่า

“แหม! รถไฟเสียเวลาจังเลย จะไปนมัสการหลวงพ่อดิมสักหน่อย ไม่น่ามีอุปสรรคเลยเชียว”

อาตมาได้ยินคำว่า “หลวงพ่อดิม” ก็หูผึ่ง หลวงพ่อดิมนี้ อาตมาเคยได้ยินแต่ชื่อ ไม่เคยทราบที่ท่านอยู่ที่ไหน จึงถามเขาว่า

“หลวงพ่อดิมท่านอยู่ที่ไหนกันหรือโยม”

“ท่านอยู่วัดหนองโพ ต้องลงรถที่สถานีหนองโพ แล้วเดินเท้าเข้าไปที่วัด ถ้าท่านต้องการจะไปนมัสการก็ลงรถไฟที่นั่นพร้อมกับพวกเราก็ได้”

อาตมาก็คิดตัดสินใจเลยว่า ตัวรถไฟเราดีถึงพิษณุโลกก็จริงอยู่ แต่ถ้าจะลงที่หนองโพเสียก่อนก็ดี เพราะถ้าอย่างไรเสียก็เสียที่วัดหนองโพเลย ไม่ต้องตระลอนไปไกล จึงตอบโยมพวกนั้นไปว่า

“อาตมาจะไปพิษณุโลก แต่โยมว่าหลวงพ่อเดิมท่านอยู่หนองโพ เป็นทางผ่าน อาตมาก็จะเดินทางไปนมัสการหลวงพ่อเดิมพร้อม ๆ กับโยมเลยทีเดียว”

มันเหมือนปาฏิหาริย์ พออาตมารับปากโยม รถไฟก็ติดเครื่องเปิดหัวออกเดินทาง

พอถึงสถานีหนองโพ อาตมาก็ลงรถไฟพร้อม ๆ ญาติโยม สถานีรถไฟหนองโพ ตอนนั้นเล็กนิดเดียว ไม่น่าที่ขบวนรถไฟจะจอด หากบารมีหลวงพ่อเดิมไม่ดีจริงแล้ว ไช้รู้ คงไม่มีขบวนรถไฟมาจอดเป็นแน่ แต่ด้วยบารมีเทพเจ้าแห่งสี่แควโดยแท้ รถไฟจึงจอดเพราะมีคนเดินทางไปนมัสการหลวงพ่อเดิมกันเต็มตู้รถโดยสาร

อาตมาเดินตามญาติโยมไปตามทาง มือสองข้างก็หิ้วกระเป๋าไปด้วย ใจก็คิดว่า เอาละวะได้เสียที่หนึ่งจะได้พ้นจากสภาวะที่น่ารำคาญนี้เสียที ใจมันบอกว่า สึกเถอะ สึกเถอะ เป็นขรวาสสบายกว่าเยอะ ทำอะไรตามใจชอบ ไม่มีศีล ๒๒๗ ข้อ มาคอยรั้งคอยดึง สึกนั่นแหละดีที่สุด

คิดจะสึกมาจนถึงประตูวัดหนองโพ ญาติโยมก็นิมนต์ให้เดินไปข้างหน้า ให้ไปนมัสการหลวงพ่อเดิมก่อน อาตมาก็เดินไปถึงกุฏิของท่าน ภาพที่ได้เห็นก็คือ หลวงพ่อเดิมท่านนั่งตัวตรง เป็นสง่า รูปร่างท่านดูสูงใหญ่แบบคนโบราณ ผิวดำแดงมีรัศมีส่องใส ผิวหนังเหยย่นไปทั้งตัว ท่านอยู่ในวัยชรามาก นัยน์ตาของท่านดูเปล่งปลั่งแววแจ่มใสไม่เหมือนตาคนแก่ทั่ว ๆ ไป มีพลัง มีอำนาจ มีพลังดึงดูดเมื่อมองประสานกันแล้วทำให้เกิดความรู้สึกยำเกรงเป็นที่สุด

อาตมาก็มลงกราบเบื้องหน้าท่านด้วยความเลื่อมใส นี่หรือหลวงพ่อเดิม แห่งวัดหนองโพที่ผู้คนนับถือ ชรภาพปานนี้แล้วยังส่อความเข้มขลังและมีพลังอำนาจในตัว นี่เป็นเพราะอะไรกันหนอ หรือเป็นเพราะท่านมีศีลและภาวนา ตลอดจนบารมีอันสูงส่งของท่านคอยเป็นตบะและเดชะอยู่

หลวงพ่อดีม เทพเจ้าแห่งเมืองสี่แคว กล่าวถามอาตมาด้วยประโยคแรก น้ำเสียงของท่านไปแหบหรือเล็กเหมือนคนแก่อายุวัย ๙๐ ปีเศษ แต่แจ่มใสและกังวาน เป็นยิ่งนัก

“คุณมาจากอารามไหนกัน”

“คุณเดินทางเพื่อจะสักเพียงอย่างเดียวหรือ”

อาตมาสะดุ้งเพราะไม่ได้บอกใคร แต่หลวงพ่อดีมรู้ จึงตอบไปตามตรงว่า

“ขอรับ ผมจะมาสักหาลาเพศจากภิกษุสภาวะ”

“อ้อ! อย่างนี้เอง เอาละ อยู่กับฉันไปก่อนก็แล้วกัน วันนี้ไม่เหมาะสำหรับคุย เรื่องการสักหาลาเพศ”

ท่านเรียกมัคทายกให้นำอาตมาไปพักที่กุฏิรับรองแล้วสั่งว่า

“ต้อนรับท่านให้ดี ท่านเป็นแขกของหลวงพ่อ อย่าให้ขาดตกบกพร่องนะ”

อาตมามีนิสัยอยู่อย่างหนึ่ง ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดต้องตอบแทนคุณไม่อยู่เปล่า ๆ เมื่อหลวงพ่อดีมท่านให้พักอยู่ด้วยในฐานะแขกของท่าน การตอบแทนพระคุณก็คือการ ไปนวดฟันให้หลวงพ่อดีมท่านคลายเมื่อย ซึ่งหลวงพ่อดีมท่านก็มีเมตตากับแขก แปลกหน้าด้วยการพูดคุยเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง

ตอนกลางคืนอาตมานวดให้ท่าน พอเช้าก็ได้พบกับเรื่องประหลาด คือหลวงพ่อดีมท่านฉันข้าวต้มตอนเช้า ท่านฉันอาหารแข็งไม่ได้แล้วตอนนั้นพอฉันเสร็จเขาก็พุง ท่านมานั่งเข้าที่ พอสาย ๆ หน่อยก็มีคนมาจากทั่วทุกสารทิศ มานมัสการหลวงพ่อดีม ท่านก็เป่าหัวให้อย่างแรงทุกคน เป่าจนน่ากลัวว่าจะเป่าลมเพราะหมดแรง แต่หลวงพ่อดีมท่านก็เป่าอย่างนั้นแหละว่า

“เพียง ดี...เพียง ดี”

คนก็ไปเช่าแหวนลงถมบ้าง มีดหมอบ้าง เหยียดูบ้าง รูปหล่อบ้าง แล้วแต่จะต้องการ พอมาถึงหลวงพ่อดีมท่านก็เป่ากำกับให้ เขาก็เอากลับไปบ้านกัน บางคนก็เอานางกวักงาช้างไปค้าขายกำนันรุ่นไปหมด แต่ผู้คนที่ไม่ได้ขาดสาย วันทั้งวันเห็จแต่มีคนมาหลวงพ่อดีม ศิษย์ก็ได้แต่มองตาละห้อย ห่วงหลวงพ่อดีม ซึ่งอายุวัย ๙๐ ปีเศษ

เกรงจะมรณภาพเพราะตรากตรำ แต่พูดอะไรไม่ได้ เวลาจะไปไหนมาไหน ตอนนั้นไม่
ถนัดแล้ว ต้องเอาเกวียนเล็ก ๆ มาให้ท่านนั่งแล้วก็ลากไปตามทาง ท่านชราภาพจริง ๆ
แต่ไม่ยอมหยุดกิจนิมนต์และการรับแขก ศิษย์ก็ไม่กล้าขัดใจท่าน เพราะท่านสั่งว่า
ท่านจะสงเคราะห์ญาติโยมจนวาระสุดท้ายของชีวิตของท่าน

เวลาตกกลางคืน อาตมาก็อดใจไม่ได้ พอนวดให้ท่าน ก็กราบเรียนถามท่านตรง ๆ ว่า

“หลวงพ่อบอรับ เพียง ดี เพียง ดี ของหลวงพ่อนะมันดีจริงหรือครับ”

ท่านยิ้มแล้วก็ตอบว่า

“ดีอย่างไรฉันบอกเธอเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ต้องอยู่กับฉันต่อไปจึงจะรู้ดี”

พออาตมาพูดเรื่องการสึก หลวงพ่อเดิมก็กระแอมดัง ๆ คล้ายจะดู

“แอม อืม อืม อือมม”

อาตมาก็เลยไม่ได้สึกต้องอยู่ต่อไป อาตมาเป็นคนซอกแซก มองไปมองมาก็เห็น
ว่าที่กุฏิหลวงพ่อดีมนอกมีปี่พาทย์ มีดาบ มีกระบี่กระบองสำหรับต่อสู้และการ
รำยรำ อาตมาเป็นคนไม่ชอบเก็บความสงสัย จึงถามท่านตรง ๆ ในคืนต่อมาว่า

“ดาบเอ๋ย กระบี่เอ๋ย มีไว้ทำไมกันครับหลวงพ่อ พระใช้ของพวกนี้ได้หรือครับ
หลวงพ่อ”

หลวงพ่อดีมห้วยเราะหึ ๆ แล้วกล่าวว่า

“ซ้าไว้ ซ้าไว้ เธอเป็นผู้เยาว์ บวชแค่พรรษาเดียว ก็เร่งร้อนจะสึก ฉันจะเล่าอะไร
ให้ฟัง ฟังแล้วคิดตามไปนะ”

“วัดในสมัยโบราณครั้งกระโน้น เป็นแหล่งรวมสรรพวิชา เรียกกันว่า “สำนักศึกษา
ปาโมกข์” เขียวนะจะบอกให้ บางแห่งก็เรียก “ตักศิลา” ดังนั้นผู้เข้ามาในวัดนั้นจึงไม่ได้
เข้ามาทำบุญอย่างเดียว แต่เข้ามาศึกษาหาความรู้กับพระในวัดด้วย มันเป็นอย่างนี้
แหละ”

นวดไปอีกสักครู่ หลวงพ่อดีมท่านก็เล่าเรื่องวัดในสมัยโบราณต่อไปอีก ท่าน
เล่าว่า

“วัดในสมัยกรุงศรีอยุธยา นั้น สอนอะไรบ้าง ก็สอนวิชาราชาบุรุษ กฎหมาย นิติศาสตร์ต่าง ๆ เศรษฐศาสตร์ ศิลปหัตถกรรม เวชศาสตร์ เวชคณิตดีดดีตีเป่าต่าง ๆ พระสมันนั้นสอนได้ทั้งนั้น ทั้งยังมีตำราพิชัยสงคราม ฤกษ์ยามาที่ต่าง ๆ”

อาตมาก็สงสัย จึงถามหลวงพ่อดีมนานไปว่า “ราชาบุรุษนะ เรียนอะไรขอรับ หลวงพ่อ ผมไม่เคยได้ยิน”

หลวงพ่อดีมนานหัวเราะอย่างอารมณ์ดี แล้วอธิบายว่า

“ราชาบุรุษคือ วิชารัฐศาสตร์ การปกครองตนเองและผู้อื่น เข้าวัดต้องปกครองตัวได้ ต้องอยู่ร่วมกับคนอื่นได้ มีระเบียบวินัย สามารถเอาไปใช้ในชีวิตรบรพได้ นี้เรียกว่า ราชาบุรุษ”

พอถึงตอนนี้อาตมาก็เลยถามเข้าจุดว่า

“แล้วมีตพรำกระทำขวาน กระบี่กระบองเอาไว้ทำไมกันเล่าขอรับหลวงพ่อ”

หลวงพ่อดีมนานว่า

“ช่างสงสัยจริงนะ จะบอกให้ กระบี่กระบองคือหัวใจของการรบและการต่อสู้ เพื่อป้องกันแผ่นดินไทย เป็นลูกผู้ชาย ต้องเป็นทหาร วัดหนองโพมีดีทางกระบี่กระบอง และดาบต่าง ๆ ส่วนวัดอื่น ๆ ในสมัยนั้นก็เก่งไปแต่ละด้าน อักขระบ้าง การสร้างเครื่องรางของขลังบ้าง ดนตรีบ้าง ก็แล้วแต่ใครอยากเรียนอะไร ก็ไปเรียนกัน

ดังนั้นวัดจึงเป็นตักศิลาโดยแท้ สมัยก่อนโรงเรียนแบบปัจจุบันไม่มี พ่อแม่ก็ต้องคอยดูว่าวัดไหนเก่งทางไหนก็พาถูกไปเรียน เรียนจบแล้วถ้ายังไม่พอก็ไปเรียนต่อที่วัดอื่น นี่แหละวัดในสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นสำนักเรียนด้วยเหตุนี้”

อาตมาจึงได้ถามคำถามซึ่งคิดว่าหลวงพ่อดีมนานคงไม่ได้เล่าเอาไว้ว่า

“เหตุใดวัดหนองโพจึงเก่งทางด้านกระบี่กระบอง ขอรับหลวงพ่อ”

หลวงพ่อดีมนานหยุดนินหนึ่ง แล้วเริ่มเล่าย้อนหลังขึ้นไปสมัยเมื่อกรุงศรีอยุธยาใกล้จะล่ม เหมือนท่านอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วยตัวท่านเอง

หลวงพ่อดีมนานทอดสายตาดูออกไปนอกกุฏิสู่ความเว้งว่างของโลกภายนอก น้ำเสียงของท่านดูกร้าวและแกร่งขึ้นมา คล้ายกับจะรื้อฟื้นความทรงจำอันเจ็บปวด

ครั้งสมัยกรุงศรีอยุธยาต้องตกอยู่ท่ามกลางทะเลเพลิงที่พม่าเข้าตีเข้าปล้นสะดม เมา
ผลาญอย่างไร้ความปราณี แล้วเล่าให้ฟังว่า

“คุณฟังให้ดี ๆ นะ ฉันจะเล่าเรื่องแต่เบื้องหลังให้คุณฟังแล้วคิดตาม ฉันไม่ค่อย
จะได้เล่าให้ใครฟัง แต่สำหรับคุณ ฉันจะเผยแพร่เรื่องราวโดยไม่ปิดบัง หลวงพ่อเฒ่าแห่ง
วัดหนองโพ ซึ่งเป็นสมภารองค์แรกของวัดหนองโพ คุณรู้ไหมว่าท่านเป็นใคร เออล่าฉัน
จะบอกให้

ท่านเป็นขุนศึกคู่ใจของพระยาตาก ซึ่งเดินทางจากเมืองตากเข้าสู่กรุงศรีอยุธยา
พร้อมกับพระยาตาก เพื่อเข้ามารับตำแหน่งเจ้าพระยาวชิรปราการ ไปครองเมือง
กำแพงเพชร แต่พม่าเข้าล้อมกรุงศรีอยุธยาไว้ทุกด้าน พระยาตากท่านจึงต้องสู้กับ
พม่าเข้าศึกโดยตั้งค่ายที่วัดพิชัย

หลวงพ่อบอกได้เล่าให้อาตมาฟังต่อไปอย่างต่อเนื่อง เหมือนกับว่าท่านคือ
อดีตนักรบแห่งกรุงศรีอยุธยาผู้สละชีวิตเพื่อเป็นชาติพลีในครั้งกระนั้น

ชาวบ้านบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี ตั้งค่ายเข้าต่อสู้กองทัพพม่าจนแตกกระจัด
กระจายไปถึง ๗ ครั้ง ๗ หน สู้อย่างกล้าหาญ คนเพียงหยิบมือเดียวเมื่อเทียบกับ
กองทัพพม่า แต่สามารถทำลายกำลังพม่าเข้าศึกเป็นกายเป็นกองแล้ว ทำไมกรุงศรี
อยุธยาจึงล่ม

มันไม่ได้ล่มเพราะคนไทยไม่มีฝีมือ แต่พม่าเอาสุกี้พระนายกองมอญที่เคยฟัง
บารมีข้าวแดงแกงร้อนของไทย มาเป็นคนนำทางเข้าทำลายคนไทยประการหนึ่ง

ประการที่สอง คนไทยเราแตกความสามัคคี เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ค่าย
บางระจันสู้จนล้มตายเป็นอันมาก เพราะสุกี้พระนายกองเอาปืนใหญ่มายิงใส่ค่าย ส่ง
คนไปขอปืนใหญ่จากกรุงศรีอยุธยา ยังถูกคนไทยด้วยกันพูดให้ต้องน้ำตาตกว่า

“น้ำหน้าอย่างชาวบ้านธรรมดานะหรือจะเอาปืนใหญ่ไปสู้พม่า ชื่นเอาไปก็ถูก
พม่ามันชิงเอามายังกรุงศรีอยุธยาเท่านั้นเอง”

ท่านขุนสรรค์ พันเรือง นายทองแสงใหญ่ นายจัน นวดเขี้ยว นายทองเหม็น
นายดอกแก้ว นายแท่น มาประชุมหารือกันแล้วก็ท้อแท้ใจว่า ดูหรือเราสละเลือดเนื้อ

กันแทบตาย แต่ผลที่ได้รับก็คือ การดูหมิ่นฝีมือและน้ำใจ พม่ามันยิงด้วยปืนใหญ่ทุกวัน ล้มตายกันวันละหลายคน อย่างกระนั้นเลยเปิดค่ายออกไปรบกับมัน ให้รู้ดีรู้ชั่วไปให้โลกเขารำลือว่า ชาวบางระจันยอมสละชีวิตเพื่อรักษาแผ่นดิน

หลวงพ่อดีมท่านเล่าไปอีกว่า

“คุณรู้ไหมว่า ครั้งนั้นชาวค่ายบางระจันควมมีดพร้า กระทำขวานดาหน้าเข้าหาหัวปืนใหญ่ของพม่าเข้าศึก เข้ารบกับพม่าด้วยความกล้าหาญ เอาชีวิตเข้าแลก ยอมตายกันหมดทั้งค่าย ให้พม่าเดินข้ามศพเข้าสู่กรุงศรีอยุธยาดีกว่าให้พวกมันจับไปร้อยหวายผูกเป็นพวงเอาไปเป็นขี้ข้าที่หงสาวดี

พม่าข้ามศพชาวบ้านบางระจันเข้ามาตั้งทัพที่วัดทุ่งพระเมรุ มันจึงไม่เผาทำลาย มันล้อมกรุงเอาไว้ คนไทยมีฝีมือจะสู้พม่า แต่เจ้าบ้านผ่านเมืองสมัยนั้นกลับไม่ยอมสู้ นอนงอมมืองอเท้ากะให้น้ำหลาก พม่าจะได้ยกทัพกลับ แต่คราวนี้ผิดคาดพม่ามันเตรียมตัวมาอย่างดี เอาปืนใหญ่ยิงเข้ามาทุกวัน ถูกเรือนชานชาวบ้าน ไฟไหม้วอดวายตายกันเป็นเบือ

พระยาตากสุดจะทน ลากปืนใหญ่มายิงใส่พม่า จนล้มตายเกลื่อน กำลังจะบรรจุลูกที่สอง ก็มีคนถือดาบอาญาสิทธิ์มาบอกว่า

“ให้พระยาตากเข้าไปรับการพิจารณาโทษที่ศาลาลูกขุน ในฐานะฝ่าฝืนกฎหมายที่ห้ามยิงปืนใหญ่ก่อนจะได้รับอนุญาต เพราะนางสนมกรมพระแม่จะตกใจ”

เนื่องจากพระยาตากมีความดีความชอบในแผ่นดินมาก่อน ให้รองพระราชอาญา หากฝ่าฝืนยิงปืนอีกจะถูกตัดหัวทันที ในที่สุดพระยาตากได้ตัดสินใจตีหักแหวกวงล้อมพม่าออกจากกรุงศรีอยุธยาเพื่อไปกู้ชาติ

หลวงพ่อดีม ซึ่งเป็นหนึ่งในขุนศึกคู่ใจก็ร่วมตีหักออกมาในครั้งกระนั้น ได้ช่วยพระยาตากทำศึกกับพม่าอย่างโชกโชน จนกระทั่งพระยาตากได้รับการสถาปนาเป็นพระเจ้ากรุงธนบุรีมหาราช จึงได้แต่งตั้งหลวงพ่อดีมจะให้เป็นผู้ช่วย แต่หลวงพ่อดีม

แต่มาทำนถวายเป็นมงคลลาออกจากการรับราชการ เพราะเห็นว่าได้ทำศึกมามากแล้ว ข้า
คนมากก็มาก จะขอเข้าบวชในพระพุทธศาสนา พระยาตากก็อนุญาตให้ตามที่ขอ

หลวงพ่อดีแต่มาทำนจึงเดินทางมาจังหวัดนครสวรรค์ แล้วอุปสมบทเป็นพระภิกษุ
ได้มาฟื้นฟูวัดหนองโพขึ้นหลังจากที่กรุงธนบุรีได้เป็นปีกแผ่นแล้ว พระยาตากยังได้ให้
คนนำของมาถวายและไถ่ถามทุกข์สุขอยู่เสมอ แต่หลวงพ่อดีแต่มาทำนไม่ได้บอก
ชาวบ้าน ชาวบ้านจึงรู้แต่เพียงว่าทำนบวชแล้วก็ลงเรือมาอยู่กับเพื่อนภิกษุด้วยกันแล้ว
อพยพหลบนายภานีมาตั้งวัดหนองโพ

วัดหนองโพจึงมีการสอนวิชาการกระบี่ กระบอง และวิชาดาบ ได้สืบทอดกันมา
หลวงพ่อดีแต่มาทำนได้เคยเล่าให้ลูกหลานฟังว่า

“สมัยกรุงศรีอยุธยา นั้น คนที่จะเข้ามาเป็นนักรบชั้นแนวหน้าชั้นขุนศึกนั้น ต้อง
ศึกษาอักษรและภาษาต่าง ๆ ไปจนถึงตำรับพิชัยสงคราม ต้องบวชเรียนวิปัสสนา
กรรมฐาน ฝึกรากฐานจิตใจเสียก่อนแล้วจึงจะเรียนเพลงอาวุธกันในสำนักเรียน ก็คือ
วัดทั้งหลายในกรุงศรีอยุธยานั่นเอง แต่ทำนไม่เคยบอกใครนะว่าทำนเป็นอดีตขุนศึกคู่
พระทัยของพระเจ้าตากสินมหาราช เพราะทำนไม่ต้องการรำลึกถึงอดีต ทำนวางดาบ
วางมีดถวายเป็นพุทธบุตรแล้ว ทำนไม่ต้องการข้องแหวะอีก

แต่การถ่ายทอดวิชานั้น ทำนต้องทำ ด้วยว่าหากไปข้างหน้าเกิดศึกสงคราม
วิชาการต่อสู้จะได้ไม่สูญไป ชายไทยจะได้จับดาบจับมีดขึ้นสู้กับข้าศึกได้ ไม่ต้องเป็นข้า
ข้าเขา เพราะว่าพระเจ้าตากสินมหาราชกว่าจะกู้ชาติมาได้แต่ละตารางนิ้วนั้น มัน
ยากลำบากเหลือแสน ต้องสิ้นเปลืองชีวิตทหารเป็นก่ายกอง บางครั้งก็ต้องสละพระ
โลหิตของพระองค์ลงรดแผ่นดินเพื่อแลกเอกราชของชาติไทย นี่แหละคือหลวงพ่อดี
แต่มาทำนแห่งวัดหนองโพ จำไว้นะคุณ ทำนคือขุนศึกคู่พระทัย หนึ่งในห้าคนของพระเจ้าตากสิน
มหาราช”

สำนักวัดหนองโพนั้นมีได้สร้างแค่คนดี พระดี และศิลปินเท่านั้น ยังสร้างนัก
กระบี่กระบองที่ดีไว้อีกด้วย อาตมาได้เห็นการสอนกระบี่กระบองที่วัดหนองโพ มีพระ
สอนให้เด็กรู้จักการตี การป้องกัน และการรำรำ จึงได้เข้าใจว่า พระในวัดสมัย

โบราณท่านไม่ได้ผลาญข้าวสุกชาวบ้านเปล่า ๆ ท่านตอบแทนด้วยการสั่งสอนอบรม
ลูกหลานของคนที่เอาข้าวปลาอาหารมาทำบุญกับท่านพร้อมกันไปด้วย

วันหนึ่งหลวงพ่อดีมท่านได้เอ่ยเล่าเรื่องวัดสมัยโบราณ สร้างบุโรหิตาจารย์
และถ่ายทอดตำราพิชัยสงคราม บุโรหิตาจารย์นั้น สมัยนี้ก็เทียบเท่ากับเสนาธิการใน
การวางแผนการรบ ถ้าเสนาธิการรอบรู้พิชัยสงคราม ย่อมกำชัยชนะมาสู่ผู้เป็นปฐพีของ
ตนได้อย่างไม่ยากนัก เพราะตำราพิชัยสงครามก็คือการหยั่งรู้กำลังศัตรูและการ
เดินทัพของศัตรู ท่านได้ตั้งปัญหาถามอาตมาว่า

“นี่แน่ะเธอ ตอนกลางคืนเธอเดินอยู่ในป่า เธอรู้ไหมว่าทิศไหนเป็นทิศไหนกัน
แน่”

“ไม่รู้ครับหลวงพ่อ กระผมไม่มีความรู้ด้านนี้เลย”

หลวงพ่อดีมหัวเราะหึ ๆ อย่างอารมณ์ดีแล้วกล่าวสอนอาตมาให้ได้รู้เคล็ดลับ
บางประการเอาไว้ เพื่อใช้ประดับสติปัญญา และแก้ไขสถานการณ์เมื่อคับขัน ท่านว่า

“เมื่อจะหาทิศทางนั้น ถ้ามองไม่เห็นทิศ ให้ดูดาวเหนือ ถ้าดูดาวเหนือไม่เป็นก็
ต้องใช้อ้ออย่างอื่นแทน นี่แน่ะเธอ ถ้าเธอเดินผ่านหน้าวัด เธอจะรู้ได้ทันทีว่าทิศไหนเป็น
ทิศไหน ถ้าไม่มีโบสถ์แล้วดูดาวไม่เป็นก็ต้องดูต้นไม้”

“ดูต้นไม้ ต้นไม้ก็เหมือน ๆ กันนี่ครับ และมันก็ยืนต้นของมันอยู่เฉย ๆ จะไป
บอกทิศทางได้อย่างไรกันครับ”

“ฟังไว้นะเธอ เธอต้องรู้จักต้นไม้ว่า ต้นไม้แบบนี้ขึ้นอยู่ในทิศเหนือ หรือมีกิ่งก้าน
เอนไปทางทิศเหนือ หรือต้นไม้แบบนี้ชอบขึ้นหรือเอนไปทางทิศใต้ เป็นต้น”

“เข้าใจแล้วครับ แล้วไม่มีต้นไม้ ผมจะอย่างไรดีเล่าครับ”

“ไม่ยากเลยนี่เธอ เรียนสมาธิ เรียนกสิณแล้ว ก็ง่ายแล้ว นอนคว่ำลงไปกางแขน
ทั้งสองข้างออก เจริญสมาธิจนแน่นิ่ง อธิษฐานจิตจะเกิดพลังความร้อนแผ่กระจาย
จากทรวงอกไปยังแขนข้างใดข้างหนึ่ง ข้างไหนร้อนนั่นแหละแขนชี้ไปทางทิศเหนือ”

หลังจากนั้นหลวงพ่อดีมได้สอนวิชาเมฆฉายให้แก่อาตมา ท่านกล่าวแล้วว่า

“แม่ทัพสมัยก่อนนั้นเวลาจะออกรบทัพจับศึก นอกจากจะเตรียมอาวุธไว้ป้องกันตัวและคาถาอาคมแล้ว ยังทำเมฆฉายด้วยการยกสว่างของตนเองขึ้นไปบนก้อนเมฆ ทำนิมิต จะมองเห็นเลยว่าไปคราวนี้เป็นอย่างไร ถ้าไปดีมีชัยก็จะติดต่อกันทั้งสว่างถ้ากลางร้าย ตัวนิมิตบนก้อนเมฆจะคอขาด แขนขาด ต่อกันไม่ติด ก็รู้ล่ะว่าออกไปแล้วจะตาย ก็ส่งเสี้ยและฝากฝังลูกเต้าไว้กับพระเจ้าแผ่นดิน แล้วตัวเองก็ออกไปตายอย่างชายชาติทหาร นี่แหละพิชัยสงครามล่ะเธอ”

อาตมายังหันเขาโกนจุกกันข้างวัดหนองโพ หลวงพ่อเดิมท่านเห็นว่าอาตมาเป็นพระบวชใหม่จึงถามว่า

“สวดได้ไหมล่ะ จะได้ไปสวดมนต์ด้วยกัน”

อาตมาก็ตอบว่า “ได้ขอรับ กระผมสวดได้ ท่านก็ให้ไปด้วย พอพระสวดเสร็จเขาก็ให้ปีพาทย์ของวัดนั้นแหละบรรเลงเพลงแบบการต่อสู้อีก แล้วก็ให้เด็กวัดหนองโพอีกนั้นแหละแต่งตัวทะมัดทะแมง มารำกระบี่กระบองตีกันอย่างคล่องแคล่วว่องไว คำบูชาครูหกบาทใส่พานพร้อมดอกไม้ ธูปเทียน เงินหกบาทที่ได้หลวงพ่อก็แบ่งให้เด็ก ๆ ตามแต่คนไหนบ้านมีฐานะดีก็เอาไปน้อยหน่อย คนที่พ่อแม่ยากจนหรือเป็นกำพร้าก็ได้มาก เอาไว้เรียนหนังสือให้เป็นเจ้าคนนายคนต่อไป

ลิเกวัดหนองโพก็มีการสอน อาตมากล้าพูดได้ว่า วัดหนองโพมีลิเก หลวงพ่อเดิมท่านเอามาหัดให้มีอาชีพกัน เมื่อมีวงปีพาทย์ก็ต้องมีลิเก ที่วัดเทวราช จังหวัดอ่างทอง ก็มีเหมือนกัน ตอนที่อาตมาเล็ก ๆ ยังจำได้คนที่สอนกลอนลิเก ไม่ใช่ครูลิเก แต่เป็นสมภารวัดเทวราช ท่านเก่งเทศน์มหาชาติ เจ้าบทเจ้ากลอน ท่านก็สอนกลอนลิเกให้

ครูโรงเรียนก็จัดเด็กที่ยากจนเอามาหัดเล่นลิเก ไม่ต้องเล่นเรื่องอะไรหอกมหาชาติตั้งแต่ทศพรไปจนจบ คนคูติดกันเกี่ยวกราว พอเอ๋ยถึงลิเกเทวราชแล้วทุกคนร้อง อ้อ! ต้องรีบไปร่อนหน้าโรงแต่หัววัน

หลวงพ่อเดิมท่านไม่แต่เพียงให้มีการสอนลิเกที่วัดหนองโพเท่านั้น เพลงฉ่อย เพลงเกี่ยวข้าว หลวงพ่อเดิมก็สอนให้หมด รักษามรดกทางวัฒนธรรมเอาไว้ไม่ให้สูญ

หาย หลวงพ่อเดิมท่านเป็นพระนักอนุรักษ์ของโบราณโดยสายเลือดทีเดียว พระสมัยก่อนนั้นท่านเก่งทุกด้านนะ ไม่ใช่แค่หนังเทศนาอย่างเดียว ท่านรอบรู้ไปเสียทุกอย่าง เรียกว่า พระสมัยนั้นเป็นพระที่เก่งทั้งทางโลกและทางธรรม

อาตมาอยู่วัดหนองโพนานวันเช้า เรื่องจะสึกก็ยังคงคิดอยู่ พอเห็นว่าสมควรแก่เวลาก็คลานเข้าไปหาหลวงพ่อเดิม แล้วก็กราบเรียนท่านว่า

“หลวงพ่อขอรับ กระผมจะสึกขอรับ อยากเป็นฆราวาสเต็มแก่”

หลวงพ่อเดิมท่านหันมาจ้องดูแล้วก็ทำเหมือนครั้งแรกที่เคยเจอท่านกระแอม

“แหม้ม แหม้ม แหม้ม แหม้ม แหม้ม แหม้ม หยุดไว้ก่อน คุณอย่างเพิ่งจะมาสึก ตอนนี้อยู่ไม่ถึงเวลา”

อาตมาก็ไม่กล้าจะพูดเรื่องสึกต่อไป แต่ก็คิดอุบายมาได้ว่าก็ไหน ๆ จะสึกแล้วไม่วันใดวันหนึ่งทำไมไม่ขอคาถามหานิยม สีส้ม สึกไปแล้วจะได้จับผู้หญิงได้ง่าย ๆ มีภรรยาสวย ๆ เลยกราบเรียนท่านไปว่า

“ไม่ถึงเวลาที่ไม่เป็นไรขอรับ กระผมขอคาถามหานิยมอย่างเด็ดขาดสักบท ที่สีปากด้วยสีส้ม แล้วผู้หญิงเดินตามต้อย ๆ กระผมอยากได้มานานแล้ว”

อาตมารบเร้าเรื่องคาถามหาเมตตาจากหลวงพ่อเดิม ท่านก็สอนเป็นปรัชญาเรื่อยไป อาตมาก็อยากจะสึกแต่ไม่กล้าจะรบเร้าท่านมาก ท่านคอยห้ามเอาไว้ในทีส่วนใหญ่ว่าไม่ได้ฤกษ์สึก ในที่สุดอาตมาก็รบเร้าเอาจนหลวงพ่อเดิมท่านใจอ่อนหลวงพ่อเดิมท่านก็หัวเราะหึ ๆ แล้วก็ยิ้มอย่างเมตตา ก่อนจะสั่งให้หากระดาดดินสอมาให้ท่าน ท่านให้คาถาสารพัด จดกันไม่หวาดไม่ไหว จดแล้วท่านบอกให้ไปท่องให้ได้ ใ้โหคาถามากมายจนอาตมาไม่ต้องมาขอคาถาเพิ่ม มัวแต่ท่องคาถา เรื่องสึกก็เลยลืมไป เห็นไหมล่ะหลวงพ่อเดิมท่านทันคนขนาดไหน ท่านดัดหลังแก้ถ้าอาตมาจนเซ่อไปเลยทีเดียว

คาถาบทหนึ่งซึ่งหลวงพ่อเดิมท่านใจอ่อนให้ถาคาไว้ ซึ่งเป็นคาถาที่ศิษย์หลวงพ่อเดิมใช้กันทุกคน คือ

นะ เมตตา

โม กรุณา
พทุ ปราณี้
ธา ยินดี
ยะ เอ็นดู
มะ คือตัวกู
อะ คือคนทั้งหลาย
อุ เมตตาแก่กุสวาหะ
นะ โม พุทธาเยะ

อาตมาสุดแสนดีใจว่าได้คาถาเมตตาเอามาท่องจนขึ้นใจ คราวนี้ได้การละ สึก
เมื่อใดจะได้เอาไปใช้ให้สมกับที่รอ แต่จนแล้วจนรอด หลวงพ่อเดิมก็ไม่สึกให้เสียที่
หนึ่ง คอยว่าเมื่อใดหลวงพ่อก็จะเมตตาสึกให้ ก็ไม่มีวี่แวว

อาตมาท่องจนขึ้นใจ แต่ก็ไม่ได้รู้ว่าคาถานั้นแท้ที่จริงอยู่ในพระกรรมฐานนั่นเอง
เพราะพระกรรมฐานสอนให้แผ่เมตตา ถ้าไม่มีเมตตาปราณีแล้ว ท่องคาถาไปก็เปล่า ๆ
พอมานั่งเจริญพระกรรมฐานจริงจัง หลังจากหลวงพ่อดีมมรณภาพไปแล้ว จึงกระจ่าง
มองเห็นภาพท่านสอนคาถาเมตตาให้ทุกอิริยาบถ นี่เป็นอย่างนี้ หลวงพ่อดีมท่านเป็น
พระทันสมัยทันการณ์ทุกอย่าง อาตมายังได้คาถาอีกบทหนึ่งซึ่งท่านสอนให้ เนื่องจาก
อาตมาปรารถนาจะได้คาถาเมตตาชนิดที่เรียกว่า ภาวนาแล้วผู้หญิงติดเป็นตั้งเม หลวง
พ่อดีมท่านก็เลี้ยงไปเลี้ยงมา ในที่สุดก็จดคาถาให้ว่า

นะกาโรกุกะสันโธ สีโรมฺขณ
โมกาโรโกมะนาคะมะโน นลาทิเต
พุทฺทาโรกฺสสะโปพุทฺโธ จะเทวเนตเต
ธากาโรศากยะมุณีโคตโม จะเทวักณณ
ยะกาโรศรีอริยะเมตตรัยโย ชิวหาทิเต
ปัญจะพุทฺธานะมามิหัง

เมื่อหลวงพ่อดีมาให้คาถามา อาตมาก็ท่องไปเรื่อย ๆ และในที่สุดก็ไม่ได้ใช้ เพราะไม่ได้สึก พอมาเรียนพระกรรมฐานและสติปัฏฐานสี่ ในตอนหลังนี้ก็เข้าใจแจ่มแจ้งว่า คาถาที่หลวงพ่อดีให้ ไม่ใช่คาถาเมตตาที่ไหนเลย แต่เป็นคำสอนของพระบรมศาสดาทั้งนั้น ก็คือว่า ให้ระมัดระวังศีระชะ ให้รู้จักน้อมคารวะผู้มีคุณธรรม หน้าผากก็ให้ผ่าเผยด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้ม ดวงตาให้สำรวจระวังในการมองดู เพราะนั่นเป็นทางเกิดกิเลสต่าง ๆ ให้สำรวจระวังหู ให้ฟังแต่สิ่งดี ๆ อย่าไปฟังเรื่องไม่ดี ฟังหูไว้หู ให้นูหนักเข้าไว้ อย่าหูเบา และลิ้นนั้นให้ระวังสำรวจในรสอาหาร อย่าไปติดมันเข้า เพราะมันทำให้เกิดกิเลส

ดังนั้นคาถาเมตตาของหลวงพ่อดี จึงรวมเอาคำสอนของพระบรมศาสดา เรื่องการสำรวจระวังอินทรีย์ทั้งนั้น แต่เมื่อคนเกิดไปภาวนาด้วยความมั่นใจแล้วก็ทำให้ขลังขึ้นได้เหมือนกัน

อาตมาได้เรียนถามหลวงพ่อดีต่อไปถึงเรื่องมนตรามหาเสน่ห์ ที่ได้จดจากหลวงพ่อดีไปหลายบทด้วยกันว่า

“หลวงพ่อดีครับ เอบทที่ว่าแน่ ๆ เสกแล้วผู้หญิงรักสักบทเถอะ มากนักผมว่าไม่ค่อยจะดี”

เทพเจ้าแห่งวัดหนองโพหันมาหัวเราะหึ ๆ ก่อนจะกล่าวตอบต่อไปว่า

“ต้องการอย่างนั้นจริง ๆ นะ ไม่กลับค่านะ สัจจังเว อมตฺตา วาจา นะ”

“แน่นอนครับ ผมสึกออกไปอยากได้เมียสวย ๆ สักคน ต้องเสกคาถากันหน่อยละครับ”

“เอาฟังให้ดี ๆ นะแล้วจำเอาไว้ก็แล้วกัน พุดจริง ทำจริง ทุกสิ่งผู้หญิงดีรัก พุดไม่จริง ทำไม่จริง ทุกสิ่งผู้หญิงเลวรัก ผู้หญิงมีหลายอย่างนะ ผู้หญิง ผู้หญิงแม่กระซังกันรั้ว มาเที่ยวเลาะขอบรั้วหาดีไม่ได้ ผู้ชายก็ชายกระเบน ไม่เอาไหนก็เลยไปกันใหญ่”

เมื่อท่องหนักเข้า อาตมาก็สงสัยขึ้นมาว่า คาถานี้ใช้อย่างไรดี วันหนึ่งเห็นหลวงพ่อดีกำลังเป่าหัวศิษย์ เสียงว่า “เพียง...ดี” ไม่เห็นท่านท่องคาถาสักบท อาตมาก็จำ

เอาไว้ เอาละเป็นไงเป็นกัน ให้คาถาเรามาท่องยี่ดยาว แต่พอถึงคราวท่านเองกลับไม่ท่อง ใช้ลมปากเป่าเพียง ๆ พอตกกลางคืนไปนวดให้ท่าน อาตมาก็เลยตัดพ้อต่อว่า หลวงพ่อเดิมท่านว่า

“หลวงพ่อกับคาถากระผมไปท่องตั้งมากมาย ผมก็ท่อง กะว่าจะดีให้ได้ แต่พอเห็นหลวงพ่อเป่า เพียง ดี เพียง ดี ให้คนอื่น หลวงพ่อไม่เห็นท่องคาถาอะไรเลย จับหัวมาได้ก็เป่าเพียง ดี เพียง ดี อย่างนี้ผมก็ท่องเสียเวลาเปล่า”

หลวงพ่อเดิมท่านก็เลยไขความลับให้อาตมาฟัง ทำให้อาตมาได้หูตาสว่างกัน ตอนนั้นเอง ท่านบอกอย่างนี้

“คาถาน่ะไม่ขลังหรอก เขาเอาไว้ท่องเอาไว้เป็นองค์ภาวนา เพื่อให้จิตเป็นหนึ่งต่างหาก เหมือนเราจะเดินข้ามแม่น้ำที่ไหลเชี่ยว เปรียบเหมือนกำลังจิตที่ไม่เป็นระเบียบ ไม่เป็นอำนาจอันมหาศาล ต้องอาศัยการภาวนาคาถา เพื่อให้จิตเป็นหนึ่ง ใช้คาถานั้นแหละเป็นองค์ภาวนาต่างสะพานข้ามฟากไป พอจิตข้ามฟากไปถึงจุดหมายปลายทาง คือเป็นหนึ่งเป็นพลังมหาศาลแล้วก็รื้อสะพาน คือคาถาที่ภาวนาทิ้งไป จิตเป็นหนึ่งเป็นพลังมหาศาล แล้วเขาเรียกว่าจิตตานุภาพ ฉะนั้นไม่ต้องท่องคาถา แต่ใช้เจริญจิตให้เป็นหนึ่งแล้วเป่าลมปราณ อธิษฐานให้เขาสมหวังว่า เพียง ดี เพียง ดี เข้าใจหรือยังละ ไปท่องต่อไป ท่องให้จิตมันข้ามฟากให้ได้”

อาตมาก็ถามว่า ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น หลวงพ่อเดิมท่านก็อธิบายให้อาตมาฟังต่อไปว่า

“ตอนแรกก็ยกระดับจิตขึ้นประถมก่อน แล้วภาวนาขึ้นไปถึงขั้นมัธยม แล้วก็เจริญให้เป็นเอกัคคตา มันเป็นการเจริญภาวนา เจริญจิตให้เป็นเอกัคคตา เมื่อจิตบริสุทธิ์ ปราศจากกิเลสทั้งหยาบและละเอียดแล้ว จะต้องการอะไรก็ได้ทุกประการ คิดเงินก็ได้เงิน คิดทองก็ได้ทอง แต่หลวงพ่อก็คิดแต่เมตตาให้เขาได้พ้นเคราะห์ ให้เขารวย ให้เขาดี เป่าไปเขาจึงได้ตามที่หลวงพ่อให้ไป” และท่านบอกว่า “คุณท่องต่อไปเถอะ ทำให้จิตเป็นเอกัคคตาให้ได้ แล้วก็รู้เองว่า เพียง ดี ของหลวงพ่อเป็นอย่างไร”

อาตมานวดหลวงพ่อดีมนทุกคืน ตลอดเวลาหกเดือนที่อยู่กับท่าน มันเป็นเรื่อง น่าแปลก ไม่มีพระสักองค์ที่มานวดท่าน มาขอของดีจากท่านเหมือนอาตมา ไกล่เกลื่อ กินต่างกันหมด อาตมาจึงว่า แม้อาตมาจะอยู่กับหลวงพ่อดีมนไม่นาน แต่อาตมาได้ ของดีจากหลวงพ่อดีนมามารพอสสมควร คิดถึงเดี๋ยวนี้อันแล้วก็เสียดายว่า เราหนอเรา ทำไมไม่รู้จักหลวงพ่อดีมนก่อนหน้านี้นาน ๆ เสียดายเหลือเกิน

อาตมาขอเล่าเรื่องแปลก ๆ ให้ฟังเรื่องหนึ่ง คนที่มาหาหลวงพ่อดีมนไม่ได้มารับ แหวน รั้งมีด รั้งเหรียญ รั้งรูปหล่ออย่างเดียว แต่มาขอรอยเท้าหลวงพ่อดีมน อาตมานี้ แหละเป็นคนเอาครามมาทาเท้าหลวงพ่อดีมน แล้วก็เอาหมอนรอง เอาผ้าขาวปูแล้วหลวง พ่อดีมนท่านก็เหยียบรอยเท้าลงไปแล้วก็เป่า “เพี้ยง ดี” เอาให้คนที่ต้องการเอาไป ดูเอา ซีความดีของหลวงพ่อดีมนนะ แมแต่รอยเท้าเขาก็เอาไปบูชากัน นี่แหละ อำนาจแห่ง ศีล ทาน และภาวนาของท่าน อาตมายังจำภาพเก่า ๆ ได้ดี ไม่มีวันลืม ก็เลยไม่สึก ออกไปมีลูกมีเมีย ท่านช่างล่องรู้เข้าไปถึงใจอาตมา

หลายวันเข้า อาตมาก็อดที่จะถามไม่ได้ เพราะว่ามันมีความอยากรู้ อยากเห็น ว่าทำไมหนอ คนจึงต้องการรอยเท้าหลวงพ่อดีมนไปบูชา รอยเท้าของท่านดีอย่างไรกัน แน่ คึนหนึ่งได้โอกาสนวดท่าน แล้วก็เลยถามท่านตรง ๆ ว่า

“หลวงพ่อดีมนรับ รอยเท้าหลวงพ่อดีมนที่เขามาเอาไปบูชาเนอะดีตรงไหน เห็นเขามาเอา ไปทุกวัน ๆ ช่วยบอกให้กระผมได้ตาสว่างสักหน่อยเถอะขอรับหลวงพ่อดีมน”

เทพเจ้าแห่งวัดหนองโพ หันหน้ากลับมามองอาตมา นิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ไม่พูดว่า อะไร อาตมาก็นิ่งคอยฟังว่า หลวงพ่อดีมนท่านจะพูดถึงรอยเท้าของท่านว่าอย่างไร ท่านดูเหมือนจะทิ้งช่วงเพื่อเหตุผลอะไรสักอย่าง แล้วท่านจึงได้กล่าวกับอาตมาให้ได้ เข้าใจเป็นปรัชญาที่อาตมากล้าทำได้ว่า ผู้มีรอยเท้าหลวงพ่อดีมนติดตัวจะไม่เคยรู้ ความหมายของรอยเท้าหลวงพ่อดีมนมีอย่างไรหลวงพ่อดีมนท่านตอบอาตมาว่า

“ในปีพุทธศักราช ๒๔๘๕ ประเทศไทยต้องถูกญี่ปุ่นเข้ายึดไว้เป็นทางผ่าน จอม พล ป. พิบูลสงคราม ต้องเซ็นสัญญาเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่น ทำให้สัมพันธมิตร ประกาศสงครามกับไทยไปด้วยอย่างช่วยไม่ได้ ถ้าฟังประกาศสงครามธรรมดาคงไม่

เป็นไร แต่นี่เล่นแห่กันเอาระเบิดมาทำลาย มาถล่มใส่ที่มั่นของฝ่ายญี่ปุ่นในประเทศไทยอย่างหนัก ผลของการทิ้งระเบิดทำให้ชีวิตและทรัพย์สินของคนไทยพินาศไปไม่น้อย ผู้คนต่างก็หวาดกลัวภัยสงครามกันแทบเป็นบ้า ชาวยากหมากแพงอดอยากกันทั่วหน้า

ประชาชนชาวนครสวรรค์และใกล้เคียงต่างก็พากันเสาะหาของขลังติดบ้าน ติดตัว กลัวภัยระเบิด ที่มีสตาจค์ก็ไปบูชาวัตถุมงคลมาไว้เป็นกำลังใจ โดยเฉพาะวัดหนองโพนั้น วันหนึ่ง ๆ คราค่ำไปด้วยผู้คนที่มาเช่าแหวน รูปหล่อ เหรียญ มีด พระนาเกาะ สิงห์นาเกาะกันเป็นจำละหวั่น คนที่ไม่มีเงินก็ได้แต่หน้าเศร้าเพราะกรรมการวัดเขาสร้างวัตถุมงคลต้องลงทุนด้วยเงิน เขาก็ให้เช่าบูชา ส่วนที่เกินทุนออกมา หลวงพ่อเดิมท่านก็เอาไปสร้างโบสถ์วิหาร ศาลาการเปรียญตามวัดต่าง ๆ ให้เจริญยิ่งขึ้น

จะเป็นใครเป็นผู้เริ่มนั้นยืนยันไม่ได้ แต่ปรากฏว่ามีผู้นำเอาผ้าขาวมาให้หลวงพ่อเดิมเหยียบบรอยเท้า สีที่ใช้ก็คือ ความลงผสมน้ำนี่เอง เอามาทาผ้าเท้าหลวงพ่อเดิมแล้วให้ท่านเหยียบ

การเหยียบตอนแรกเหยียบกับกระดาดขี้เป่า ติดขัดบ้าง ไม่ขัดบ้าง ก็ว่ากันไปตามสะดวก ต่อมาเมื่อผู้ไปเกิดประสบการณ์ต่าง ๆ เช่น ยิงไม่ออก ฟันไม่เข้า ตีไม่แตก บางทีก็เอาไปโบกไล่เครื่องบินให้วนไปที่อื่น หรือโบกปิดระเบิด บางบ้านรอบ ๆ บ้านพินาศยับเยินด้วยแรงระเบิดทำลาย แต่บ้านที่มีรอยเท้าหลวงพ่อเดิมกลับปลอดภัย ไม่มีกระเบื้องแตกสักแผ่น เล่าลือกันหนักเข้า หลวงพ่อเดิมก็ต้องนั่งประทับรอยเท้าจนขาเมื่อย

ทางวัดได้จัดบริการแบบใหม่คือ หาหมอนมารองเป็นที่ประทับรอยเท้าหลวงพ่อเดิม เมื่อเอาครามทาผ้าเท้าหลวงพ่อเดิมแล้ว ก็วางผ้าขาวลงไปบนหมอน แล้วหลวงพ่อเดิมท่านก็ประทับรอยเท้าลงไป ปรากฏว่าไม่ต้องออกแรงมาก ลายเท้าติดชัดเจนเรียบร้อย

วันหนึ่ง หลวงพ่อห้อยเท้าเหยียบบรอยเท้าเป็นชั่วโมง ๆ จนศิษย์สงสาร พากันอุ้ม หลวงพ่อเดิมหนีเข้ากุฏิไป หลวงพ่อเดิมท่านก็ร้องว่า อย่าเลย ๆ เขาต้องการพบฉัน อย่าให้เขาเสียศรัทธา พอศิษย์วางลงผู้คนที่ถือกันเข้าไปใหม่ เล่นกันเหงื่อไหลไคลย้อย

หลวงพ่อน้อย (ท่านพระครูนิพนธ์ธรรมคุณ) อดีตเจ้าอาวาสหนองโพ เคยขอ เรียนนิชา กับหลวงพ่อเดิม ท่านไม่ขัดข้อง แต่ท่านได้ให้คติไว้ข้อหนึ่งว่า

“อยากได้วิชา ฉันไม่หวง แต่เมื่อเป็นแล้วละก็ จะมานึกถึงตัวภายหลังจะได้ไม่ มาว่ากัน ว่าไม่บอกเสียก่อน”

เมื่อหมดผู้คนที่มาหลวงพ่อเดิม เทพเจ้าแห่งวัดหนองโพ จึงปรารภเป็นทำนอง ขบขันกับศิษย์ว่า

“มันทำเหมือนฉันเป็นหนูถีบจักร เหนื่อยเหลือเกิน”

ปู่โคน อินยิ้ม อดีตมคทายกวัดหนองโพได้กล่าวถึงการเหยียบบรอยเท้าหลวงพ่อ เดิม ท่านเหยียบบรอยเท้าต้องยกเท้าขึ้นลงอย่างนั้นว่า

“หลวงพ่อบอกเป็นปริศนาว่าฉันใช้กรรมเขาให้หมด กรรมที่ฉันตกปลอก ข้างที่จับเอามาช่วยงานไงละ มันไปไหนไม่ได้ ก็ยกขาขึ้น ๆ ลง ๆ เพื่อให้หายเหนื่อย ฉันก็เลยผ่อนใช้กรรมเขาไป”

เมื่อหลวงพ่อเดิมท่านประทับบรอยเท้าครั้งหนึ่งก็จะเอามือสองข้างกดที่หัวเขา แล้วเป่าเพียงลงไปพวงหนึ่ง ทุกครั้งเป็นการกำกับ และเมื่อท่านไปเหยียบบรอยเท้าครั้ง ใหญ่ที่ค่ายจิระประวัติ มณฑลทหารบกจังหวัดนครสวรรค์ ท่านเคยใช้นะปัดตลอด เหยียบบรอยเท้าทะเล ครั้งละ ๑๐ ผืน เพื่อให้ทันกับเวลาและจำนวนทหาร ซึ่งเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย เพราะหลวงพ่อเดิมท่านไม่อาจเลี้ยงได้ เพราะท่านไม่คาดว่าเขา จะให้ท่านเหยียบมากมายขนาดนั้น

ครามที่ใช้ผสมน้ำนั้นมีหลายสี สีน้ำเงินแก่ก็มี น้ำเงินอมฟ้าก็มี น้ำเงินอมดำก็มี และที่ออกม่วงก็เคยพบ แต่ที่เหมือนกันก็คือ ถ้าถูกน้ำแล้วจะละลาย เพราะครามกลว น้ำเป็นอย่างยิ่ง สีจะซีดจางหรือไม่ อยู่ที่การรักษาสภาพไม่ให้ถูกความชื้น ถูกแดดหรือ ถูกเหงื่อจนชุ่ม นั่นคือผ้าบรอยเท้าของเทพเจ้าแห่งวัดหนองโพ

อาตมาเรียนถามหลวงพ่อดีมเรื่องรอยเท้าของท่านว่า

“ที่หลวงพ่อยเหยียบรอยเท้าให้เขาไปนั้น มันดีอย่างไรครับ บอกให้กระผมได้ตาสว่างสักครั้งหนึ่งเถิดขอรับ”

เทพเจ้าแห่งวัดหนองโพนองดูหน้าอาตมาก่อนจะกล่าวตอบด้วยน้ำเสียงอันดัง กังวานว่า

“อ้อ ตาดีก็ได้ ตาร้ายก็เสีย หูดีก็ได้ หูร้ายก็เสีย”

อาตมาถึงกับงงเป็นไก่ตาแตก เพราะหลวงพ่อดีมท่านตอบไม่ตรงคำถาม จึงรุกเข้าไปถามใหม่

“ไม่ใช่อย่างนั้นหลวงพ่อดีมครับ กระผมต้องการรู้ว่าที่เขาเอาไปใช้กันนะดีทางไหนกันแน่ ถึงได้มาขอกันจนเหยียบไม่ได้หยุด”

“เออจั้นระอะ ฟังนะ เขาว่าดีเอาไปโปกหัวแล้วยิงไม่ออก โปกหัวแล้วดีไม่แตก นั่นว่ากันอย่างนั้น ฉันไม่ได้ว่านะ เขาว่ากันไปเองแหละ”

“อ้าวแล้วอย่างนั้นหลวงพ่อดีมให้เขาเอาไปทำไมกันล่ะครับ ถ้าหลวงพ่อดีมไม่ได้ว่าดี เขาว่ากันเองล่ะก็”

“เรื่องนั้นไม่เกี่ยวกับฉันนี่คุณ ธรรมชาติของฉันที่ฉันฝากไว้ในรอยเท้ามันไม่ใช่อย่างที่เขาล่าลือกัน”

“ธรรมชาติอะไรกันครับหลวงพ่อดีม ช่วยอธิบายให้ผมเข้าใจหน่อย ผมงงไปหมดแล้ว”

เทพเจ้าแห่งวัดหนองโพนองนิ่งสักครู่ เหมือนจะรวบรวมจิตแสดงธรรมให้อาตมา ซึ่งเป็นภิกษุหนุ่มฟัง อาตมาก็นิ่งคอยฟัง หลวงพ่อดีมได้เผยธรรมะในรอยเท้าของท่านอย่างแจ่มแจ้ง ซึ่งอาตมาเชื่อแน่ว่าผู้ที่มีรอยเท้าของท่านคงไม่มีโอกาสรู้ เพราะมัวแต่ไปคิดวามหาอวด คงกระพัน กันลูกปืนเสียเป็นส่วนใหญ่ หลวงพ่อดีมท่านว่าอย่างนี้

“รอยเท้าของฉันเหยียบไว้เป็นที่ระลึกว่า ฉันคือหลวงพ่อดีม ที่ในหลวงท่านพระราชทานสมณศักดิ์ให้เป็นพระครูนิวาสธรรมขันธ์ หมายถึงว่า เป็นที่ตั้งแห่งธรรมทั้งปวง ฉันปฏิบัติในกรอบแห่งความดี ฉันไม่เบียดเบียน ฉันสร้างความสำเร็จในถิ่นกันดาร ฉันทำดีเพื่อให้พระศาสนารุ่งเรือง เมื่อได้รอยเท้าของฉันไปแล้วก็จงระลึกว่า

หลวงพ่อดีมน่าทำดี เราควรทำความดีเจริญรอยตามรอยเท้าของท่านไปเป็นคนดี คิดดี ทำดี อยู่แต่ในศีลธรรมอันดีงาม นั้นแหละรอยเท้าของฉันจึงจะขลัง ไม่ใช่เอาไป โปกหัวแล้วยังไม่ออก แต่ไม่เคยมีใครถามฉันสักราย เห็นแต่เอารอยเท้าไปติดตัวแล้ว หายเงิบไป”

อาตมาได้ฟังจบลงแล้วน้ำตาคลอ มันซาบซึ่งใจจริง ๆ ตั้งแต่บวชมาจนคิดจะ สึกก็เพิ่งพบหลวงพ่อดีมนี่แหละที่ท่านมีปรัชญาอันซาบซึ่งใจของอาตมา อาตมากล้า พุดได้ว่า หกเดือนที่อยู่วัดหนองโพ ทำให้อาตมาเป็นพระเต็มตัว ความคิดสึกหมดไป เพราะเห็นแล้วว่าพระที่ดีอย่างหลวงพ่อยังมี พระที่ไม่ดีที่เราเคยเห็นมานั้นเทียบกับ ท่านไม่ได้ เหมือนเพชรกับแก้วที่ไม่อาจมาเคียงคู่กันได้เลย

หลวงพ่อดีมยังให้แง่คิดกับอาตมาอีกอย่างหนึ่งในวาระนั้นว่า

“คุณฟังฉันให้ดี ๆ นะ คนที่มาวัดนั้นร้อยละแปดสิบเป็นพวกคนโง่ จ้องจะมา เอาแต่ของขลัง เพราะเขายังห่างธรรมะ ร้อยละยี่สิบเข้ามาหาธรรมะมาสนทนาธรรม กับฉัน มีเพียงไม่กี่คนที่ถามฉันเหมือนที่คุณถามฉัน ก็จะบอกกับเขาว่า

“เอารอยเท้าฉันไปนะ ฉันเป็นอุปัชฌาย์ของเธอ ฉันเป็นพระที่เธอนับถือ ฉันไม่ เก่งอะไรหรอก แต่ฉันสร้างความคิด เธอจงเอารอยเท้าฉันไปดูให้ติดตา แล้วทำความดี ตามรอยเท้าฉัน แล้วจะประสบความสำเร็จความสุขความเจริญทั่วหน้า”

หลวงพ่อดีมท่านสอนเรื่องการบวชโดยกล่าวกับอาตมาว่า

“นี่แน่ะคุณ คุณลองนึกย้อนกลับไปดูซิว่า ก่อนที่คุณจะกล่าวคำขอบวชนะ ต้อง พากเพียรท่องขานนาคนาคขนาดไหน ต้องสวมเสื้อครุยแบบเนติบัณฑิตขลิบทองสวยงาม เข้าชบวนแห่ พ่อแม่ญาติพี่น้องก็ดีใจกันใหญ่ว่า เออ ลูกหลานเราได้บวชแล้ว จะได้ เป็นบัณฑิตสมกับที่ได้ตั้งใจนำตัวเข้าอุปสมบท

เข้ามาแล้ววนโบสถ์สามรอบวันทาเสมาเข้ามาในพระอุโบสถ กล่าวคำขอ อุปสมบทกับเหล่าสงฆ์ต่อเบื้องหน้าพระพักตร์ของพระประธานในโบสถ์ที่แทนองค์ สมเด็จพระบรมศาสดา ทีละคำ ๆ ไม่ใช่บวชได้เลยนะ ต้องเอาผ้าไตรถวายอุปัชฌาย์

แล้วออกไปให้พระกรรมวาจาจารย์ถามแล้วสอบอีกว่า ครบถ้วนตามพุทธบัญญัติไหม ครบแล้วก็จะมาบอกกับอุปัชฌาย์ว่าครบแล้ว

ต้องทำตามขั้นตอนกว่าจะได้บาตรมาสะพาย กว่าจะสำเร็จเป็นองค์พระสงฆ์ ต้องสวด ญัตติจตุตถกรรม จึงสำเร็จเป็นภิกษุสภาวะ ตายจากฆราวาส มีนามใหม่เป็น นามสำหรับภิกษุ เช่น หลวงพ่ออุปัชฌาย์ท่านจะกล่าวว่ “พุทธสโรนามะเต แปลว่า เจ้ามีนามว่า พุทธสโรภิกษุ”

เห็นใหม่ล่ะว่าการเป็นภิกษุนั้นยากแค่ไหน แต่เวลาสึกซึ่งง่ายเหลือเกิน เพียงแต่ไปคุกเข่าต่อหน้าพระอุปัชฌาย์ แล้วกล่าวคำสั้น ๆ ว่า

“ข้าพเจ้าขอออกจากการเป็นสงฆ์”

พระอุปัชฌาย์ก็จะเอื้อมมือไปปลดสังฆาฏิออกจากบ่า แล้วกล่าวคำให้สึกได้ ง่าย แต่คุณเห็นใหม่ว่าสำคัญแค่ไหน

สึกออกไปแล้วบางคนแทนที่จะไปเป็นบัณฑิตหรือทิด เปล่าเลยพอสึกเข้า คำก็ กินเหล้าเมาย้ำาเป กลับกลายเป็นหมาไป อย่างน่าเสียดายที่สุด ดูเถิดบวชเรียนมา สามเดือน พอสึกเสร็จกลายเป็นหมาไปแล้ว”

คำว่า พอสึกเข้า คำไปกินเหล้าเป็นหมา เป็นคำพูดจากปากหลวงพ่อดีม อาตมาไม่ได้แต่งเติมเสริมแต่ง หลวงพ่อดีมท่านเป็นพระที่พูดตรงไม่อ้อมค้อม ท่านพูดออกมาจากใจของท่านจริง ๆ

กล่าวจบหลวงพ่อดีมท่านชี้ไปที่เสื่อนาคที่ทางวัดมีไว้ให้สวมเวลาเป็นนาค ท่านย้ำอีกว่า

“นั่นเห็นใหม่ล่ะ มีตะลอมพอกเป็นเทวดา สึกเข้า เมาเย็นพวกนี้ไม่สมกับได้บวช ได้เรียน ไม่เป็นบัณฑิตกลับเป็นหมาไปได้”

อาตมาก็เลยถามหลวงพ่อดีมต่อไปว่า “ก็แล้วบวชพรรษาเดียวกับหลาย พรรษามันแตกต่างกันอย่างไรขอรับ”

หลวงพ่อดีมท่านก็หัวเราะหึ หึ เหมือนเคยก่อนจะอธิบายว่า

“บวชสามพรรษาเขาว่าได้ปริญญาตรี เจ็ดพรรษาปริญญาโท สิบพรรษาปริญญาเอก บวชพรรษาเดียวสองพรรษายังเป็นทิดไม่ได้ ู้ใหม่ละ ทิดมาจากคำว่า บัณฑิต”

แล้วท่านก็ขึ้นไปที่สุดสำหรับแต่งบวชนาคของวัดหนองโพ เห็นเป็นเสื้อครุยแบบปริญญาแล้วก็มีมงกุฎแบบตะลอมพอกพร้อมอยู่สำหรับให้พ่อนาคใส่ ดูสวยงามแล้ว ท่านก็อธิบายต่อไปว่า

“คนเราเป็นฆราวาส เป็นหนุ่ม มันสุข ๆ ดิบ ๆ แล้วมาบวช พอเป็นพ่อนาคก็ต้องเป็นเทวดา คือสวมชุดตะลอมพอกอย่างนั้น เรียกว่าเป็นเทวดาไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาแล้ว เพราะจะได้เป็นสงฆ์ เป็นบัณฑิต พอเข้าไปอยู่หน้าอุโบสถหมายก็เป็นพรหมแล้ว ทีนี้พอบวชเสร็จแล้วสักบางคนแทนที่จะเป็นบัณฑิต หรือเป็นทิด กลับกลายเป็นเดรัจฉานไปเสียทันตาเห็น”

อาตมาเรียนถามหลวงพ่อดีเมื่เห็นท่านค้างคำพูดเอาไว้เพื่อให้รู้ตลอด

“เป็นเดรัจฉานได้อย่างไรขอรับ”

“เป็นขี้ ทำไมจะไม่เป็น ก็พอสักตอนเช้าก็กินเหล้าเมาเย็นหย่าเปอย่างนี้ เรียกว่าบวชไม่ได้ประโยชน์ สักแล้วกลายเป็นเดรัจฉานไป”

นี่คือแนวคิดของหลวงพ่อดีเมื่ ท่านเกลียดคนกินเหล้า เกลียดพวกบวชแล้วสักออกไปเป็นคนชั่ว เป็นขี้เหล้า ท่านไม่ชอบคนกินเหล้าเมายา

ตอนที่อาตมานวดให้หลวงพ่อดีเมื่ ตอนหนึ่งท่านก็เล่าให้ฟังว่า

“เธอฟังไฉนนะ สมเด็จพระบรมศาสดาของเรา เมื่อท่านเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ แห่งกรุงกบิลพัสดุ์นั้น ท่านเล่าเรียนเชี่ยวชาญในวิชาการทุกด้าน ไตรเวทก็ทรงเชี่ยวชาญ การใช้ศรัทธาไปจนถึงตำรับพิชัยสงครามต่าง ๆ เรียนการปกครองคนหมู่มาก แต่แล้วก็ทรงได้พระสติว่า วิชาหนึ่งที่ไม่ได้เรียนก็คือ วิชาการพ้นจากกองทุกข์ การเวียนว่ายตายเกิด จึงทรงออกแสวงหาความหลุดพ้น เป็นพระบรมศาสดาในที่สุด”

อาตมาฟังแล้วก็เกิดสติคิดขึ้นมาว่า หลวงพ่อเดิมองค์นี้ท่านมิได้เก่งแต่เพียงวิชาอาคม เพียง ดี เพียง ดี แต่อย่างเดียว แต่ท่านยังมีธรรมะที่ลึกซึ้งและกินใจ สำหรับสั่งสอนผู้คน แม้แต่ตัวของอาตมาเองที่ต้องการจะสึก ยังไม่อาจสึกได้เหมือนที่ต้องการ

“มีหลายรายเอารอยเท้าฉันไป แล้วเอาไปประกอบกรรมชั่ว ไปปล้นเขา ไปจี้เขา ไปลักวัวลักควายเขา ถูกยิงตายคาที่ หายโหง รอยเท้าฉันอยู่กับตัวช่วยอะไรไม่ได้ เพราะเขาไม่ได้เดินตามรอยเท้าฉันไปในทางที่ดี กลับแหกคอกไปในทางชั่วแล้วจะมาหวังพึ่งอะไรได้เล่า”

ดังนั้นมีรอยเท้าหลวงพ่อเดิมแล้ว จะใช้ในทางที่ดี ๆ เดินตามรอยเท้าหลวงพ่อเดิมไปให้ตลอดแล้วจะไม่ตายโหง อย่าเดินคนละทางกับรอยเท้าหลวงพ่อเดิมท่าน มิฉะนั้นจะลำบากภายหลัง

นี่คือปรัชญาชีวิตในรอยเท้าหลวงพ่อเดิมที่ฝากเอาไว้กับบรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลายให้ได้คิดกันต่อมา

อาตมาอยู่กับหลวงพ่อเดิมเป็นเดือน ๆ เข้า ก็เลยขอลาท่านกลับวัดพรหมบุรี พระอุปัชฌาย์เห็นเข้าก็บอกว่า

“เข้าใจละ ยังไม่ได้สึกอีกเรอะ”

อาตมาก็ตอบว่า

“ผมไปอยู่กับหลวงพ่อเดิมมาครับ ยังไม่ได้ฤกษ์สึก ว่าอยู่วัดสักพักจะกลับไปใหม่”

หลังจากอยู่วัดพรหมบุรีได้ไม่นานก็กลับไปวัดหนองโพ คราวนี้กับบอกกับหลวงพ่อเดิมอีกครั้งหนึ่งว่า

“หลวงพ่อครับ ผมจะสึกละครับไม่อยากอยู่แล้ว”

คราวนี้หลวงพ่อเดิมไม่กระแอม แต่มองหน้าอาตมานิ่งนานเหมือนจะคันลึกเข้าไปถึงก้นบึ้งแห่งจิตใจ ครูใหญ่ท่านก็ถอนหายใจเฮือกเหมือนโล่งใจ กล่าวกับอาตมาว่า

“อย่าไปไหนไกลฉันเลย ฉันจะบอกเธอเป็นคนแรกว่า ไม่เกินสามเดือน ฉันจะมรณภาพจากเธอไปแล้ว จงอย่าห่างฉันช่วงนี้แหละสำคัญที่สุด เธอจำไว้”

พอได้ยินอย่างนี้ อาตมารู้สึกใจหายวาบ เพราะเห็นว่าหลวงพ่อชราภาพมาก และท่านก็ไม่หลงไม่ลืม ดังนั้นท่านปลงอายุของท่าน จึงเป็นเรื่องใหญ่และแน่นอนที่ท่านจะลาจากโลกนี้ไปแล้วหรือ”

ตอนนั้นเจ้าคณะจังหวัดนครสวรรค์ หลวงพ่อกัน วัดเขาแก้ว และเจ้าคณะอำเภอท่าตะโกมาหาหลวงพ่ที่วัดบ่อยมาก อาตมาจำได้ว่า ท่านผลัดเปลี่ยนกันมานมัสการหลวงพ่อดิม แต่ท่านก็ไม่เคยปรึกษาเรื่องปลงอายุกับพระเหล่านั้น บอกกับอาตมาองค์เดียว นี่ท่านเมตตาอาตมาเป็นพิเศษทีเดียว

วันเวลาผ่านไป อาตมายังได้มีโอกาสสนทนาธรรมกับหลวงพ่อดิมท่าน ก็ยิ่งสนุกลิ้มเรื่องสื่อกไปเสียสนิท หลวงพ่อดิมก็ดูเหมือนจะรู้ว่าอาตมาซึ่งเปรียบเสมือนม้าพยศ กำลังค่อย ๆ เชื่องลงแล้ว วันหนึ่งหลวงพ่อดิมท่านก็เป็นฝ่ายพูดให้อาตมาได้สำนึกว่า

“นี่คุณมาอยู่กับฉันนานแล้วเรียนพระกรรมฐานใหม่ละ จะสอนให้ อย่าไปสื่อกเลย คุณนะอยู่ในผ้าเหลืองแล้วจะเจริญก้าวหน้ากว่าเป็นฆราวาส”

แต่อาตมานั้นเป็นผู้เกลียดพระมาเป็นทุนเดิม ก็เลยบอกกับหลวงพ่อดิมว่า

“อย่างไรเสียผมก็ต้องสื่อกแน่ ๆ ขอรับ เพราะผมไม่เคยชอบครองเพศสมณะเลยจริง ๆ ผมไม่ค่อยจะอยากอยู่เป็นพระ ผมจะต้องสื่อกครับ”

หลวงพ่อดิมท่านก็กล่าวเป็นสุภาสิตสอนใจ ที่อาตมาจำได้ทุกวันนี้ว่า

“ยิ่งเกลียดก็ยิ่งไกล ยิ่งรักก็ยิ่งไกล จำไว้ให้ดีนะคุณ”

อาตมาก็รับคำว่า “ขอรับ จะจำไว้ครับ” ท่านก็บอกต่อไปอีกว่า

“ยิ่งเกลียดเขา เรายิ่งต้องแผ่เมตตาแล้วความเกลียดมันจะหายไป ความรักมันจะเกิดขึ้นตรงนี้”

กล่าวจบแล้วหลวงพ่อดิมท่านก็เอามือชี้ไปที่หัวใจแล้วก็มองดูหน้าอาตมา อาตมานั่งนิ่งรู้สึกซาบซึ้งในคำของหลวงพ่อดิมเป็นอย่างยิ่ง และก็มาเปรียบเทียบดูว่าอาตมาแต่ก่อนนี้เกลียดจริงเชียวพวกผู้หญิงนะ ไม่อยากให้เข้าวัด แต่เอาชี เตียวนี้คน

ที่มาช่วยทำงานทำการ ทำครัว ช่วยดูแลญาติโยมเป็นผู้หญิงเต็มวัดเลย เขาถึงว่าเกลียดอย่างไรนี่ยิ่งใกล้

เพราะอะไร เพราะเวลาเห็นเขาไม่ดี ไม่ว่าจะหญิงหรือชาย แต่พอเรามีเมตตาแล้ว ก็ เราก็แผ่เมตตาต้องการให้เขาพ้นจากความไม่ดี ก็เลยช่วยเขา เขาก็เลยกลายเป็นศิษย์ไปหมด

วันหนึ่งอาตมามากกราบเรียนหลวงพ่อดิมแล้วก้มลงกราบ กล่าวย้าอีกว่า

“ผมต้องการสักครับ ผมจะไม่ครองผ้าต่อไป เพราะผมไม่ปรารถนาจะเป็นพระต่อไป” หลวงพ่อดิมท่านก็หัวเราะหึ ๆ สายหน้าช้า ๆ ไม่กล่าวอะไรต่อไปอีกเลย อาตมาก็คิดว่าวันนี้แหละสักแน่ พอกราบลาหลวงพ่อดิมแล้วก็เดินไปหาทายกไปบอกว่า “ทายก วันนี้ฉันจะสักแล้ว เอานี้เงินสองบาท ไปจ้างเขารีดเสื้อผ้าให้หน่อยนะ”

ตอนนั้นอาตมาจำได้ว่ามีกางเกงอย่างดี เสื้ออย่างดี นาฬิกาข้อมือไวเลอร์หนึ่งเรือน ไม่เดินเสียด้วย เออโก้พิลึกล่ะ ตอนที่ไปชมราวาสก่อนบวชนี้เบรี่ยวสมวัยในตอนนั้น เตรียมรีดเสื้อผ้าแล้วก็พอดีค่าจึงไปถวายการนวดเพื่อจะได้บอกหลวงพ่อดิมว่า

“ผมจะสักพรรุ่งนี้ละขอรับ” แต่ยังไม่ทันจะบอกหลวงพ่อก็บอกกับอาตมาถึงสิ่งที่หลวงพ่อดิมท่านไม่เคยได้บอกใคร ทำเอาอาตมานิ่งอึ้งเป็นครู่ ท่านพูดด้วยน้ำเสียงอันเรียบ ๆ ว่า

“นี่แน่ะเธอ ฉันจะบอกอะไรให้เธอ ฉันไม่เคยบอกใครเลย ฉันบอกเธอคนเดียว รู้แล้วนี่งัวอย่าแพร่งพราย เขาจะเสียขวัญกัน อีก ๑๔ วัน ฉันจะมรณภาพแล้ว ขอให้เธอจำคำฉันไว้ให้ดี ๆ”

หลวงพ่อกล่าวจบแล้วก็หลับตาลงนิ่งไปเป็นครู่ ลมหายใจระบายออกเหมือนโล่งใจ ก่อนจะกล่าวกับอาตมาว่า

“ฉันต้องการมอบวิชาการอย่างหนึ่งให้เธอไว้เป็นคนแรก และคนสุดท้าย ฉันเห็นว่าเธอนั้นเหมาะที่สุดแล้ว”

อาตมาได้ยินก็ดีใจ เพราะคิดว่าเป็นคาถาเรียกพระเข้าตัวแน่ เพราะต้องการนักแต่ผิดคาด หลวงพ่อดิมท่านกล่าวว่า

“วิชาที่หลวงพ่อกำลังจะมอบให้แก่เธอคือวิชาคชศาสตร์ การต่อช้างป่า การกำราบ ช้างตกน้ำมัน การดูแลช้าง วิชาคชศาสตร์ต้องคนมีวาสนาบารมีพอจึงจะเรียนได้ ฉัน เห็นว่าเธอนี้แหละจะรับไว้ได้ ฉันจึงมอบให้”

อาตมาได้ยินก็เลยตอบไปตรง ๆ ว่า

“ไม่เอาล่ะครับหลวงพ่อ ผมไม่อยากจะเลยครับ ผมอยากได้คาถาเมตตามหา นิยม และเรียกพระเข้าตัวครับ”

หลวงพ่อเดิมท่านเปลี่ยนจากท่านอนให้นวด มานั่งตัวตรงประกายตาท่านที่ ต้องกับแสงตะเกียงเป็นแววแห่งอำนาจอย่างเต็มเปี่ยม ท่านยกนิ้วมืออันเหยียดตาม วยของท่าน ขึ้นชี้หน้าอาตมาแล้วกล่าวด้วยเสียงอันมีอำนาจของท่านเข้าไปถึงหัวอกว่า

“นี่แน่ะเธอ ฉันจะบอกให้ เธอยังเป็นเด็ก เป็นผู้อ่อนอาวุโส ผู้ใหญ่เขาให้อะไรก็ รับไว้ซี ไปปฏิบัติทำไมกัน อย่าจงหองไม่เข้าเรื่องซี”

อาตมาก็ว่า “ต่อทำไมครับ ช้างป่ามันอยู่ในป่าก็เรื่องของมัน มันตกน้ำมันก็ไม่ เกี่ยวกับผมนี่ครับ แล้วเดี๋ยวนี้บ้านเมืองเจริญมากแล้ว ไม่ต้องใช้ช้างป่าแล้วละครับ หลวงพ่อ”

หลวงพ่อเดิมท่านจึงใช้คำคมมาพูดกับอาตมา ซึ่งทำให้อาตมาถึงกับนิ่งอึ้ง เพราะท่านมาไม่สูงจริง ๆ ท่านถามว่า

“นี่คุณ คุณมีเสื้อตัวเดียวกับมีเสื้อสืบทัว อย่างไหนดีกว่ากันล่ะ ลองบอกมาซี”

“สืบทัวก็ดีกว่าซีครับหลวงพ่อ”

“ก็นั่นนะซี ยังไม่ได้ใส่ก็รีดเก็บแขวนไว้ เวลาจะใช้ก็หยิบมาสวมง่ายไม่ต้องไปรีด ให้เปลืองเวลา พ่อแม่ปู่ย่าตายายเขาให้อะไรก็เอาไว้ก่อนเลย อย่าไปจงหอง รับไว้ ของดีทั้งนั้นเลย แม้แต่ไม้แคะหูที่เขาให้ก็เก็บไว้ มันเป็นประโยชน์ในเวลาข้างหน้าละ”

อาตมาก็ไม่ยอมท่าน เถียงต่อไปอีกเพราะไม่อยากจะ มีอย่างที่ไหนวิชาต่อช้าง บังคับช้าง ไม่เห็นเข้าท่าเลยจริง ๆ เลยบอกหลวงพ่อเดิมไปว่า

“ผมไม่เรียนครับ ผมจะสึกอยู่วันนี้ พรุ่งนี้ แล้วเรียนไปทำไมกัน ผมจะสึกครับ หลวงพ่อ”

หลวงพ่อดีมท่านถอนหายใจใหญ่แล้วกล่าวกับอาตมาว่า

“เธอฟังหลวงพ่อให้ดีนะหลวงพ่อจะว่าให้ฟัง อันผู้ใหญ่นะเขาเห็นการณ์ไกลกว่าเด็กมาก ไม่ใช่เขาพูดอะไรส่งเดชก็หาไม่”

อาตมาก็นิ่งไม่ตอบอะไร เพราะใจนั้นไม่อยากเรียน หลวงพ่อดีมก็พูดต่อไปว่า

“ที่หลวงพ่อดีมอภิวาตาศาสตร์ให้ฉัน เพื่อตอบแทนที่เธอมาช่วยปฏิบัติฉันมาเป็นเวลานาน ฉันไม่เคยให้ใครเลย คนหนองโพหรือคนอื่น ฉันไม่เคยสอนให้ใครมาก่อนเลย ต้องการให้เธอสืบวิชาไว้ไม่ให้ตายตามหลวงพ่อไปพร้อมกันเข้าใจหรือยังล่ะ”

อาตมาได้แต่นิ่ง นิ่งเท่ากับเป็นการยอมรับ หลวงพ่อดีมท่านก็ว่า

“เอาล่ะ ๆ คึ่นนี้เธอกลับไปนอนก่อน พรุ่งนี้หลวงพ่อดีมจะเริ่มสอน”

อาตมาจึงได้เรียนวิชาตบธรรม เริ่มต้นด้วยการนั่งสมาธิตามที่ท่านสอน โดยท่านควบคุมเอง และยังได้สอนกสิณให้อีกด้วย หลวงพ่อดีมท่านสอนกสิณอย่างละเอียดทีละขั้นตอน แล้วให้ทดลองทำ อาตมาก็ทำตามได้ความรู้ทางด้านการปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐาน ทำกสิณอย่างเต็มที่พอได้ความรู้อย่างดีแล้ว หลวงพ่อดีมท่านกล่าวว่า

“เห็นไหมล่ะ ถ้าเธอไม่เรียนวิชาตบธรรมแล้ว เธอก็จะไม่ได้กสิณจากหลวงพ่อดีมและไม่ได้อะไรเลย มามีมือเปล่าก็กลับไปมือเปล่า อย่าเป็นคนหยิ่งยะโสเมงปองเลย ผู้ใหญ่เขารู้ว่าอะไรเป็นอะไร เขาไม่พูดเรื่อยเปื่อยไปหรอก”

อาตมาซาบซึ้งใจเหลือเกิน ตั้งแต่นั้นมา พระเถระผู้ใหญ่ให้อะไร สอนอะไร ก็เอาไว้หมด ไม่เคยรังเกียจหรือถือดีว่าเคยได้ยินได้ฟังหรือเคยทำมาแล้ว ไม่ว่าจะท่านจะให้อะไรก็น้อมรับไว้หมดเลย ทำให้กลายเป็นคนว่านอนสอนง่าย และเข้ากับคนได้ดีจนทุกวันนี้ อาตมาก็ยังระลึกถึงพระคุณหลวงพ่อดีมไม่หาย เพราะถ้าไม่ได้ท่าน อาตมาก็คงสึกไปเป็นฆราวาส ไม่ได้มุ่งเหลืองมาสั่งสอนธรรมะกับญาติโยมหรอก อันว่าของที่เขาให้มานั้นนะ ถ้าไม่ได้ใช้เองเห็นคนไหนสมควรก็ให้ไปใช้ ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหนเลย มีของไว้มาก ๆ แจกเป็นทานก็ได้”

การเรียนกลืนนั้น เรียนหลายอย่าง กลืน ดิน น้ำ ลม ไฟ กลืนในวิชากลืน หลวงพ่อเดิมท่านสอนให้หมดไม่ปิดบัง ทำให้อาตมาเพลินเรียนไม่รู้ว่าเอากำลังมาจากไหน รับไว้อย่างเต็มที่ ความคิดเรื่องสึกเริ่มเลือนหายไป คิดแต่ว่าเรียน ๆ ๆ ให้มากที่สุด พอได้ที่แล้ววันหนึ่งหลวงพ่อเดิมท่านก็เรียกอาตมาไปเรียนวิชาคชศาสตร์ง่าย ๆ ก่อนท่านสอนว่า

“ข้างนั้นเขาวามีฤทธิ์จริงไหม” หลวงพ่อขอตอบว่า “จริง” “มีทุกตัวไหม” “ไม่ทุกตัว” แล้วรู้ได้อย่างไรว่าฤทธิ์

อาตมาก็งเลยถามหลวงพ่อเดิมท่านไปตามประสาคนไม่รู้เรื่องว่า “นั่นนะสิครับ ข้างก็เหมือนข้าง ไม่ผิดกันนี้ครับ” หลวงพ่อเดิมจึงได้ไขปัญหาต่อไป

“ให้ดูที่เทวดารักษาตัวข้างอยู่ก็ด้วยกลืนที่เธอได้เรียนไปนั่นแหละ เป็นตัวกำหนดเอา”

อาตมาจึงมารู้ตอนนี้เองว่า หลวงพ่อเดิมท่านต้องการให้เรียนกลืนก่อน เพราะกลืนคือหลักในการทำให้จิตแข็งแกร่งเป็นภูมิต้านทานเชื้อโรคสี่ที่ กำลังเกาะกินใจ อาตมาจนกร่อนไปด้วยความเร่าร้อน กลืนดับได้เหมือนเอาน้ำเย็น ๆ สาดลงบนกองไฟอันร้อนรนให้มอดดับ

“กำหนดเห็นแล้วทำอย่างไรครับจึงจะทำให้ข้างละพยศหายตกมันได้”

“ไม่ยากแล้ว กำหนดเห็นเทวดารักษาข้าง แล้วก็แผ่เมตตาให้เทวดา เทวดารับแล้วเขาก็จะบังคับข้างให้เซื่องแล้วไม่ตกมันต่อไป พระที่ท่านมีกลืนท่านจึงแผ่เมตตาให้เทวดา ไม่ใช่แผ่ให้ข้าง แผ่ให้ข้างล่ะก็แบนเป็นกล้วยปิ้งหมด”

อาตมาก็ฟังหลวงพ่อเดิมท่านว่าจะว่าอะไรต่อไปอีก ท่านก็เล่าความหลังเมื่อท่านเป็นเด็กว่า

“ตอนที่หลวงพ่อตามโยมพ่อไปทำไร่ที่ท่าตะโก ที่นั้นข้างป่ามาก มันเข้ามากินของในไร่เสียหายมาก พวกชาวไร่พอเข้าขึ้นก็ดำพอล่อแม่ข้างกันเป็นการใหญ่ เคียดแค้นที่ข้างมันเข้ามากินของในไร่ พอตกตึกไม่มากินเปล่า ๆ มาช่วยกันรื้อกระท่อมแล้ว

รู้ถูกรู้ด้วย กระทั่งถามไหนด่าว่าก็รู้หรือกระทั้อมนั้น เจ้าของวังหนีกันอย่างสุดชีวิต ทำไมจึงรู้เพราะเทวดาบอกเขานำมาเล่นงานเอา”

อาตมาจึงเข้าใจในที่สุด ก็เรียนเรื่องข้างในวิชาคศาสตร์ไปเรื่อย ๆ จนมาถึงการสยบข้างตกมัน หลวงพ่อเดิมท่านก็สอนว่า

“ข้างตกมันนั้นมันดุและร้ายที่สุด จะสยบได้ต้องเพ่งเมตตาพระกรรมฐานให้มากที่สุด จะผลอไม่ได้เลยต้องแน่วแน้อย่างที่สุด ไม่อย่างนั้นแล้วจะต้องเอาชีวิตไปสังเวยมัน มันไม่เห็นแล้วตอนนั้นว่าใครเป็นใคร เพราะมันตกมัน มันมีตบอดไปหมด เทวดาที่รักษาข้างเท่านั้น จะต้านข้างและเอาข้างนั้นไว้ได้ ถ้าเทวดาเขาไม่เอาด้วยละก็ตาย”

อาตมาจดจำไว้ หลวงพ่อเดิมท่านก็สอนต่อไปอีก ท่านสอนถึง การกำหนดจิตเพ่งกสิณและเจริญเมตตาพระกรรมฐาน ซึ่งการเพ่งกสิณและเจริญเมตตาพระกรรมฐานไปสยบข้างตกมันนั้น มันต้องเพ่งให้ได้ถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นอย่างน้อย ต่ำกว่านั้นไม่ได้ ต้องรีบถอนหนี เพราะข้างเป็นสัตว์ร้ายมันเอาตายแน่ จะแผ่เมตตาจะปราบข้าง ต้องดูกาลเทศะด้วย ไม่ใช่แผ่จะไป อันนี้ขอบอกขอเตือน พระอุดมคัมมือหัดใหม่อย่าได้ริอ่านทำเข้า พลาดแล้วจะกลายเป็นเหยื่อข้างตกมันไปง่าย ๆ ความวูที่เคยเลี้ยงดูมันมา เวลามันตกมัน มันยังขยี้เสียยับเยิน นับประสาอะไรกับคนอื่น

เทวดารักษาข้างนั้นสำคัญที่สุด ข้างบางตัวก็มีเทวดารักษา บางตัวก็ไม่มี ต้องกำหนดจิตให้เห็นจึงจะสามารถแผ่เมตตาให้กับเทวดารักษาข้างนั้นได้ ถ้าไม่แผ่เมตตาให้เทวดาแล้วละก็อันตรายอย่างยิ่ง

เมื่อได้เข้าป่าได้ผจญข้างตกมัน หรือข้างป่าที่ดุร้ายหมายชีวิตต้อนเจริญกสิณให้จิตหยั่งลงลึก ประมาณแปดสิบเปอร์เซ็นต์ให้จงได้ แล้วเพ่งดูเทวดาที่รักษาข้าง เมื่อเห็นแล้วก็ให้กำหนดจิตแผ่เมตตาออกไปให้เต็มที่ เพื่อให้เทวดารักษาข้างได้รับ และจัดการกำราบข้าง บทที่แผ่ออกไปว่าดังนี้

“เมตตัญจะสัพพะโล กัสสะหมิง มานะสัมภาวะเย อปริมาณัง”

ในจังหวะเดียวกันก็แผ่กระแสแห่งเมตตารวมออกไปให้กว้างใหญ่ไพศาล ไร้ขอบเขตเหมือนคำบาลีที่แผ่ออกไปว่า

“เมตตัญจะ อปริมาณัง อัญหมายควมาว่า เมตตานันไรรุขอบเขตจำกัดสรรพสัตว์ ตลอดจันอินทร์ พรหม ยม ยักษ์ ย่อมได้รับกระแสแห่งความเมตตานี้ได้ทั่วกัน กสิณคุมเอาไว้ให้มัน นั้นแหละ คือ การกำราบช้าง”

การคุมจิตในการแผ่เมตตานั้น หลวงพ่อเดิมท่านให้ใช้คาถาภาวนาในช่วงลมหายใจว่า

“เมตตาคณณัง อะระหังเมตตา”

เจริญไว้ทุกลมหายใจอย่าให้ขาดตกหล่น เพราะเป็นช่วงสำคัญมาก เมื่อเทพยดาที่รักษาช้างได้รับเมตตานี้แล้วก็จะบังคับช้างให้เบี่ยงเบนแล้วออกไปให้พ้นจากที่ ๆ ประจันหน้าอยู่ พุดง่าย ๆ ก็คือเหมือนกับนักเลงโต สั่งลูกน้องว่า คนนี้เขาเป็นคนดี อย่าได้ไปทำร้ายเขา ไปที่อื่นเสียอย่างนี้แหละ เมตตาทหลวงพ่อเดิมท่านว่า เป็นสุดยอดแห่งคุณธรรม เป็นเครื่องค้ำจุนโลก จะพินาศหมดเพราะเช่นชกัั้นจนไม่มีใครเหลือ

อันนี้อาตมาขอแทรกไว้ตรงนี้ว่า เวลาไปมีเรื่องกับใครอย่าใช้ความโกรธ เราต้องดูว่าเขามีผู้ใหญ่คอยคุมอยู่ มีผู้บังคับบัญชา ต้องเข้าไปให้ถึงคนใหญ่ไปบอกเขา มีเรื่องกับลูกเขา เขามีพ่อแม่ก็ต้องบอกพ่อแม่เขาให้รู้เอาไว้ จะได้ห้ามปรามไม่ให้มา มีเรื่องอีก ต้องเข้าไปให้ถูกตามช่องจึงจะใช้ได้ ไม่อย่างนั้นแล้วเรื่องไม่จบ ช้างก็เหมือนกัน เราไม่บอกเทวดาที่รักษาช้าง เขาก็วางเฉย เอ็งจะทำอะไรก็ตามใจ ไม่วิงหนีให้ทัน ก็มีหวังแบนแต่อยู่ใต้อุ้งเท้าช้างแน่

นี่แหละหลวงพ่อเดิมท่านให้วิชาคชศาสตร์แก่อาตมา เพราะอาตมาปรารถนาจะฝึกลูกเดียว ถ้าท่านสอนให้เรียนกสิณ ก็จะไม่สำเร็จเพราะไม่ต้องการได้ แต่ท่านวิชาคชศาสตร์โดยสอนว่า ถ้าจะปราบช้างให้เจริญกสิณแล้วจึงจะปราบช้างได้ เรียนกสิณแล้วใจก็ไม่คิดฝึก เรียกว่าลืมเรื่องฝึกไป ท่านจึงได้สองสองต่อคือ ต่อแรกทำให้อาตมาเป็นพระมาได้จนทุกวันนี้ ต่อที่สองคือ วิชาคชศาสตร์ไม่ตายแต่อาตมารับทอดเอาไว้จนได้ในที่สุด

อาตมาจึงว่าหลวงพ่อดีमत่านไม่ใช่ธรรมดา แต่ท่านเป็นอัจฉริยะจริง ๆ
อาตมายอมรับว่าหลวงพ่อดีमत่านเป็นผู้รอบรู้หมดทุกด้านสมกับที่ได้รับการถ่ายทอด
วิชามาจากยอดขุนศึกของพระเจ้ากรุงธนบุรีมหाराช อันเป็นปฐมสมภารของวัดหนอง
โพโดยแท้ และวิชานี้ได้ตกทอดมายังหลวงพ่อดีม และถ่ายทอดมายังอาตมาให้สืบทอด
เอาไว้จนทุกวันนี้ นอกจากนั้นแล้ว ยังทำให้อาตมาได้ดำรงสมณเพศมาจนวินาที
ที่ได้เล่าให้โยมฟังด้วยบารมีท่าน”

วิชาที่อาตมาได้รับการถ่ายทอดอีกอย่างหนึ่งก็คือ วิชาการกำหนดรู้สภาวะของ
ผู้คน ยกตัวอย่างเช่น อาตมาเดินผ่านบ้านหลังหนึ่ง ต้นไม้เขียวสดชื่น ไม่ดอกกิ่งดงาม
แต่เมื่อกำหนดจิตเข้าไปสิ่งที่กระทบคือ ความรู้สึก ชู่ ชู่ วาบ วาบ สลับกัน อย่างนี้ท่าน
ว่าไม่นานนักจะมีคนตายในบ้านนั้น คนไข้หนักก็จักไม่รอดได้

บางบ้านผ่านไป ต้นไม้ก็รอบแห้ง ไม่น่าดูเสียเลย แต่ได้กำหนดจิตเข้าไปดู
ปรากฏว่ามีสัมผัสนว่า ชู่ชู่ ชู่ชู่ ติดต่อกัน ท่านว่าบ้านนั้นกำลังจะรวยและมีโชคมีลาภ

อีกอย่างหนึ่งก็คือเมื่อตื่นจากที่นอนแล้วถ้าหมั่นสังเกตจะพบว่า ถ้าจิตเป็น
อย่างนี้จะได้เงิน ถ้าจิตเป็นอย่างนี้จะเสียเงิน และจิตเป็นอย่างนี้จะเกิดอะไรขึ้นต่อไป
อารมณ์ที่อยู่ในจิตจะบอกเหตุดีร้าย อาตมาก็เรียนเอาไว้ จดเอาไว้ และแล้ววันหนึ่งก็
ได้ใช้

ตอนนั้นเขานิมนต์ไปที่เชียงราย อาตมาก็ออกเดินทางจากวัดตั้งแต่ตีหนึ่ง
คนขับชื่อนายวิรัช อาตมาก็บอกกับเขาว่า “นี่แน่ะวิรัช ถ้าเกิดอารมณ์อย่างนี้เมื่อใดให้
บอกกับฉันนะ ฉันจะได้นั่งสมาธิเข้าควบคุมไว้ ถ้าไม่บอกแล้วจะเกิดอันตราย”

พอเลยตัวเมืองเชียงรายไปได้ไม่มากนัก นายวิรัชก็บอกว่า หลวงพ่อ ๆ เกิด
อารมณ์อย่างทีหลวงพ่อสอนเอาไว้แล้ว “หลวงพ่อ เอาไงดี” อาตมาก็บอกว่า “หยุดพัก
เสียไม่ต้องเดินทางต่อไป มันเกิดอาเพศแล้วจะมีอันตราย”

จอดพักก่อน พอได้เวลาก็ให้ออกเดินทางไปเพียงอีกสามกิโลเมตรเท่านั้น รถ
โดยสารประสานงากับรถบรรทุกแหกยกยบ คนกระเด็นออกมาตายเกลื่อนกลาง เลือด

แดงไปหมด นี่หลวงพ่อดีมท่านพูดจริง ถ้าอาตมาไม่มีความรู้ รถแล่นไปก็คงจะโดน
เข้าให้ด้วย ถึงได้บอกว่า ผู้ใหญ่ให้อะไรอะไรรับไว้หมด อย่างรังเกียจ อย่างองหอง

อาตมาประทับใจคำหลวงพ่อดีมว่า

“อย่างองหอง ผู้ใหญ่ให้ของ อย่างองหองพวงขน ให้รับเอาไว้ เด็กสมัยใหม่นี้
มันจ้องหองกันนัก ให้อะไรก็ไม่เอา ๆ แล้วผลสุดท้ายก็ไม่ได้ดีกันสักเท่าไร”

อาตมาจะเล่าให้ฟังอีกเรื่อง เรื่องนี้ไม่ขอเอ่ยชื่อ แม่ให้ของที่ระลึก แม่ก็ไม่มี
สตางค์เพราะส่งลูกเรียนหมดแล้ว พี่สาวได้ก่อน แม่เอาไม้แคะหูที่แม่เคยใช้ทำด้วย
นาคมอบให้ลูกสาวคนโต เพราะไม่มีอะไรจะให้ พี่สาวคนโตแสนจะแค้น จึงพูดกับแม่
ว่า

“โอ๊ย! นึกว่าจะให้อะไร อีแค้ไม้แคะหูทำด้วยนาคแค่นี้ ราคาไม่ถึง ๑๐๐ บาท
ไม่เอาละ แม่เอาไว้ใช้เหอะ”

ว่าแล้วก็โยนไม้แคะหูใส่หน้าแม่อย่างหมดความเกรงใจ น้องสาวคนรองก็คลาน
เข้าไปเก็บไว้บอกกับแม่ว่า

“หนูขอเก็บเป็นที่ระลึกก็แล้วกัน” แม่ก็น้ำตาคลอบอกกับลูกว่า “เอาไปเถอะแม่
ก็มีอยู่แค่นี้เองแหละ เอาไปไว้เป็นที่ระลึกก็แล้วกัน”

ต่อมาพี่สาวก็ออกเรือน น้องสาวก็ตามไปอยู่ด้วย เพราะยังไม่ได้ออกเรือน แม่ก็
ตายไปแล้ว คืบหนึ่งมีแมงคาเรืองเข้าหูพี่สาว ตื่นขึ้นมาร้องโอดโอย จะไปรักษาก็ไม่ได้
เพราะมันดิ๊ก และพาหนะที่จะไปก็ไม่มี

น้องสาวเห็นพี่สาวตื่นร้องอย่างนั้นก็เอาไม้แคะหูของแม่ขึ้นมา จบที่หน้าผาก
ระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วบอกดวงวิญญาณแม่ว่า

“ด้วยความรักของแม่ที่มีต่อลูก ขอให้วิญญาณแม่มาสิงที่ไม้แคะหูนี้ หนูควาน
ไปจงทำให้แมงคาเรืองมันตายด้วยเถอะ”

เมื่อน้องสาวแหยม้เข้าไปแล้วควักคว้าน ติดเอาแมงคาเรืองขาดออกมาค่อน
ตัว แมงคาเรืองก็ตาย หนูก็หายปวด รุงเช้าก็ค่อย ๆ เอาน้ำหยอดแล้วแมงคาเรืองที่เหลือ

แต่หัวกับตัวอีกนิดหน่อยก็ออกมา ไหมล่ะ ถ้าไม่ได้แค่นูนาคนที่พี่สาวโยนทิ้งรดหัวแม่ก็ คงจะตายเพราะความเจ็บปวดไปแล้ว

อาตมาขอพูดถึงเรื่องการที่ผู้ใหญ่ให้ของแล้วเด็กไม่รับหรือไม่รู้จักว่าผู้ใหญ่เขา เมตตาขนาดไหน อาตมาจะเล่าให้ฟังเรื่องมีอยู่ว่า

มีญาติโยมอยู่รายหนึ่งมาเล่าให้อาตมาฟังว่า ที่เขาร่ำรวยมาได้ทุกวันนี้ เพราะ เขาได้ของดีมาโดยไม่คาดฝัน เรื่องมีอยู่ดังนี้ เขาเองนั้นเป็นเพื่อนกับหลานชายของคุณ ย่า ซึ่งรักหลานชายคนนี้มาก แต่สมบัติที่มีนั้นแบ่งให้ลูก ๆ ไปหมดแล้ว เหลือแต่ หลานชายคนนี้ จึงได้เรียกไปมอบสมบัติที่ย่าสุดจะหวง

“หลานเอ๊ย! ย่ามีของจะให้หลาน เป็นของที่ย่ารักมากที่สุด เอาเก็บไว้นะหลาน เก็บไว้ให้ดี ย่าให้เจ้าเพราะเป็นหลานที่ย่ารักที่สุด”

เจ้าหลานชายคิดว่าถ้าไม่ใช่เงินสดก็คงเป็นเครื่องเพชรเครื่องทองโบราณ แต่ พอเห็นสิ่งที่ย่ายื่นมาให้ก็หน้าเสีย เพราะมันเป็นเพียงตลับเงินโบราณเล็ก ๆ ใบหนึ่ง เท่านั้น

“ตลับสีผึ้งที่ย่ารักมาก เป็นของมีค่าเหนือกว่าอะไรทั้งสิ้น เก็บไว้ให้ดีนะ” หลานรับตลับสีผึ้งมาแล้วด้วยความแค้นเคืองแต่ไม่กล้าแสดงออก พอกลับมาถึงบ้าน ก็บอกกับภรรยาว่า คุณีซี เห็นไหมล่ะ ย่าของฉันท่านมีเมตตามาก แบ่งสมบัติให้ลูก หมดแล้ว เหลือตลับสีผึ้งอันนี้ไว้ให้ ว่าแล้วก็โยนตลับสีผึ้งลงไปกับพื้นตรงหน้าภรรยา ซึ่งมองด้วยความไม่พอใจเหมือนสามี แล้วพูดว่า

“โธ่เอ๊ย! ให้หลานทั้งทีให้มันดีกว่านี้ไม่ได้เซอะ เอาไปไหนก็เอาไปใ้ เอาไปให้ พันเลย”

หลานผู้นั้นเก็บตลับสีผึ้งไว้ระยะหนึ่ง พอเพื่อนมาเห็นเข้าก็ชอบใจ จึงได้ออก ปากขอเอาไปใช้ ผู้เป็นหลานกำลังเคืองอยู่พอดี ก็ให้เป็นการประชดไปทันทีโดยไม่ได้ คิดว่าตลับสีผึ้งนั้นผู้ให้คือมารดาของผู้ให้กำเนิดตัวเอง

เพื่อนได้ตลับสีผึ้งไปแล้วก็เอาไปสีปาก ทำมาค้าขึ้น ก็ทำบุญอุทิศให้ผู้เป็น เจ้าของตลับสีผึ้งทุกเช้า สุวานะก็ดีขึ้นทันตาเห็น ทำให้ชาวบ้านถึงกับออกปากว่า

ครอบครัวนี้ทำมาค้าขึ้นจริง ๆ เรื่องรู้ไปเข้าหูของเจ้าของเก่าเข้า ก็พูดว่าดวงมันดีก็รวยนะซี ตลับสีผึ้งขี้กะโล้ที่แบบนั้นจะมีอะไร

วิญญาณยาได้รับการอุทิศกุศลหนักเข้าก็ไปเข้าฝันคนที่บูชาตลับสีผึ้งว่า “สีผึ้งธรรมดาณะ ไม่มีอิทธิฤทธิ์อะไร แต่ที่อยู่กันตลับนั้นให้นำขึ้นมาเป็นเครื่องประดับให้เหมาะสม เพราะเป็นเพชรตาแมวที่เจ้าของหลงมาก ตั้งใจจะให้หลานได้ไว้ แต่หลานก็กลับไม่ใส่ใจ

ความมาแต่รู้ถึงหูของหลาน ก็มาขอคืน แต่เพื่อนก็ไม่ยอมให้คืน เพราะเจ้าของให้มาด้วยความเสนาหาแล้ว ถือว่าถูกต้อง ฟ้องร้องกัน ก็ปรากฏว่า เจ้าของเดิมแพ้คดีด้วยพยานรู้เห็นกันอยู่เป็นการให้ด้วยเสนาหา จึงได้แต่น้ำตาตกเพราะไม่เฉลียวใจ ดูถูกปู่ตายายตัวเอง

ดังนั้นโปรดจำไว้ ผู้ใหญ่ให้ของอะไรอย่าไปรังเกียจ เก็บเอาไว้ให้ดี วันนี้ไม่มีประโยชน์ วันพรุ่งนี้มีประโยชน์ วันพรุ่งนี้ไม่มีประโยชน์ วันมะรืนไม่มีประโยชน์ ปีหน้าอาจมีประโยชน์ ตั้งแต่อาตมาอยู่กับหลวงพ่อเดิมได้รับฟังคำสั่งสอนของท่านแล้วอาตมาก็จำเอาไว้เลย พระผู้ใหญ่ให้อะไรอาตมารับหมดไม่ยอมทิ้งเลย

จึงได้บอกว่า ผู้ใหญ่ให้ของละก็อย่าปฏิเสธ รับเอาไว้เลย เขาให้นะเขาเห็นแล้วว่าต่อไปได้ใช้ สำหรับอาตมานั้น ใครมีวิชาก็เรียนเอาไว้ แม้แต่เขมรมาจากสุรินทร์ พวกส่วยเอาผ้าไหมทอมาขายที่แถววัดอัมพวัน นักเลงใหญ่มีลูกสาวซื้อผ้าไหมชิ้นและเสื้อไหมไว้แล้วไม่ให้สตาจค์เขา เขาก็เลยใช้วิชาปิดประตู กำลังห้องใช้วิชาไม่ให้ลูกคลอดออก

ก่อนจะไปส่วยเขามาพักกับอาตมา เขาเรียกอาตมาว่า หลวงพี่ เขาว่า

“บ้านนักเลงนั้นซื้อของแล้วไม่ให้เงิน มันโกงฉันก็เลยเอาบุญแจใส่ไม่ให้มันคลอดลูกออกมาได้”

อาตมาก็เลยขอเรียนรู้เจ้าส่วยนั้นก็สอนให้ สอนทั้งวิธีใส่กลอนลั่นบุญแจ และการเปิด การถอนให้ เขาคิดค่ายกครู ๑๒ บาท อาตมาก็หาให้ เรียกว่า เรียนเอาไว้

เพราะว่าเวลาจำเป็นจะได้ช่วยเหลือสัตว์ผู้ยาก ก็เพราะถือคติของหลวงพ่อดีมนั้นแหละ เรียนแล้วช่วยคนนั้นก็กลับไป อาตมาก็เฉยไว้

พอได้กำหนดตลอดเท่านั้นแหละ หมอตำแยห้าหมอสายหน้าดิก บอกว่ายอมแพ้ เพราะไม่ว่าจะใช้ความรู้ที่เล่าเรียนมาจนหมดไส้หมดพุง เด็กมันก็ไม่กลับหัวลงมา ลมแบ่งมีแต่มันช่วยไม่ได้ ร้องได้ยินไปสามบ้านแปดบ้าน

อาตมาจึงรู้ว่า อ้อ! บ้านนี้เองที่ช่วยทำวิชาเอาไว้ อาตมาก็จะช่วย ช่วยไม่ได้ เพราะวิชาที่เรียนมามีเคล็ดว่าต้องให้เข้าออกปากเชิญจึงจะช่วย ถ้าอยู่ ๆ ไม่มีใครขอร้อง ไปช่วยวิชามันเสื่อมหมด อาตมาก็บอกให้เจ้าศิษย์วัดไปทำลับ ๆ ล่อ ๆ แล้วก็พูดเปรย ๆ ว่า ไปให้หลวงพ่ोजริญท่านรักษาซี ได้การแห่กันมาทั้งบ้าน มาบอก “หลวงพ่อกุศล ช่วยที่เถอะเด็กนะตายแน่แล้ว ก็เอาเด็กออกไม่ได้ แม่มันก็ต้องตายอีกคนหนึ่ง”

อาตมาก็ทำน้ำมนต์ตามที่เจ้าส่วนสอน ก็ยังไม่เคยทำสักที ถ้ามันหลอกก็คงจะหน้าแตก แต่มันพูดจริง พอทำน้ำมนต์แล้วเพิ่งพลังจิตลงไปแล้วก็ให้เขาไปกินที่บ้านของเขา ปรากฏว่าพอน้ำมนต์ถึงท้อง เด็กที่ตายก็ออกมาพร้อมรัก ตัวแม่รอดชีวิตได้

นี่แหละอาตมาจึงว่า รู้ไว้ ไซ้ว่า ใส่บาตแบกหาม หลวงพ่อดีมนท่านสอนอย่างนั้น เดี่ยวนี้อาตมาไม่ได้ใช้แล้ว คาถาอาคม เพราะเรามาเป็นอาจารย์สอนวิปัสสนากรรมฐาน แล้วก็ละทิ้งเสียทั้งหมด เพราะไม่รู้จะใช้ไปทำไม แต่ก็ยังอยู่ในไส้พุงนะ ไม่ใช่ทิ้งแล้วลืมเลย คือไม่ทำเท่านั้น

เมื่ออาตมาเรียนจบแล้ว หลวงพ่อดีมนท่านอาพาธหนัก ทรมานลงทันที เหมือนกับว่าท่านทรงสังขารอยู่เพื่อสอนวิชาคชศาสตร์ให้กับอาตมาเป็นครั้งสุดท้าย หลวงพ่อดีมนท่านอาพาธคราวนี้อาตมาได้ใกล้ชิดอยู่จนมรณภาพ เพราะอยู่กับท่านมาตลอดหกเดือนจนคุ้น ลูกหลานหลวงพ่อกุศลช่วยกันพยาบาลอย่างใกล้ชิด อาตมาก็อยู่หน้ากุฏิ เพราะไม่มีที่และหลวงพ่อกุศลก็อาพาธหนัก

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๔ อาตมาอยู่กับหลวงพ่อดีมนจนวาระสุดท้ายมาถึง วันนั้นท้องฟ้าแจ่มใส เมฆไม่มี อากาศร้อนอบอ้าว มันแล้งจริง ๆ แต่แล้วจู่ ๆ ก็มีเมฆฝนตั้งเค้าทะมึนมาเหนือท้องฟ้าบ้านหนองโพ และฝนก็ตกลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา มันเป็น

ปรากฏการณ์ที่แปลกมาก อาตมาจำต่อนหลังนี้ว่า หลวงพ่อเดิมท่านปรารภก่อนหน้าที่ฝนจะตกว่า “น้ำในสระบ้านหนองโพนีกินกันพอหรือ” ลูกหลานก็บอกว่า “ถ้าฝนไม่ตกในสี่ห้าวันนี้ก็ต้องอดกันแน่ เพราะน้ำแห้งลงไปมาก”

หลวงพ่อเดิมท่านก็ให้ลูกหลานช่วยแต่งจิ๋วครองให้ท่านให้รัตกุม แล้วท่านก็หลับตา มือสองข้างพนมไว้ที่หน้าอก ปากสวดพรัภาวนาคาธาและเจริญกสิณของท่านไปเพียงไม่นาน เมฆฝนก็ก่อตัวขึ้นดำมืดไปหมด แล้วก็ตกลงมาอย่างหนักจนน้ำไหลลงสระถึงค่อนสระจึงขาดเม็ด และเมื่อฝนขาดเม็ด หลวงพ่อเดิมท่านก็ขาดใจเหมือนสายฝน

อาตมาจำได้ว่าหลวงพ่อสิ้นเมื่อได้ยินเสียงลูกหลานหลวงพ่อที่อยู่ด้านในห้องร้องไห้และออกมาร้องบอกคนข้างนอกว่า หลวงพ่อเดิมท่านมรณภาพแล้ว ให้ตีกลองและระฆังเป็นสัญญาณ อาตมาจำรู้สึกใจหาย แม้จะเป็นศิษย์เพียงหกเดือนสุดท้าย แต่อาตมาได้รับสมบัติตกทอดจากหลวงพ่อเดิมอย่างมหาศาล คือ กสิณ และความเป็นพระมาจนทุกวันนี้ ถ้าไม่ได้หลวงพ่อเดิม ปานนี้อาตมาก็คงไม่ได้มาเล่าเรื่องนี้ทั้งที่ครองผ้าเหลืองหรือกนะ

อาตมาอยู่ช่วยงานศพหลวงพ่อเดิมตลอดเจ็ดวันเจ็ดคืนที่มีการตั้งศพหลวงพ่อเพื่อสวดพระอภิธรรม ท่านเจ้าคุณพระเทพสิทธินายก (เดิมเป็นมหาห้อง) เจ้าคณะจังหวัดเป็นประธานจัดงานศพ เพราะเลื่อมใสในองค์หลวงพ่อเดิมอย่างยิ่ง ตอนนั้นอาตมาได้เข้าไปใกล้ชิดท่าน เพราะท่านเคยมาเยี่ยมหลวงพ่อเดิม และหลวงพ่อเดิมก็คงจะบอกกับท่านว่า พระจรัญรูปนั้นเขาจะสึกไปเป็นฆราวาสแล้วท่านยับยั้งเอาไว้ พอว่างแขกท่านก็เรียกอาตมาเข้าไป อาตมาก็เข้าไปกราบท่านพูดว่า

“เธอใช้ไหมชื่อ จรัญ มาจากพรหมบุรี”

“ขอรับกระผม หลวงพ่อบอกกับพระคุณท่านหรือขอรับ”

“นี่เธอฟังฉันนะ ฟังให้ดี ๆ เธอเคารพหลวงพ่อเดิมหรือเปล่า”

“ขอรับ กระผมเคารพขอรับ”

“ดีแล้วฉันจะบอกกับเธอตรงนี้โดยไม่ปิดบังว่า ฉันเป็นเจ้าของคณะจังหวัด นครสวรรค์ ฉันนี่แหละคือศิษย์ของหลวงพ่อเดิมองค์หนึ่ง ได้ดีมาทุกวันนี้ก็ด้วยบารมี หลวงพ่อเดิมนี่แหละ เธอเป็นศิษย์ที่หลวงพ่อเลือกสรรแล้ว”

อาตมาก็งงนอกจากเจ้าคณะจังหวัดจะเป็นศิษย์หลวงพ่อเดิมแล้ว จึงเรียนถาม เจ้าคณะจังหวัดไปตามประสาชื่อว่า

“กระผมไม่เข้าใจขอรับว่าทำไมพระคุณท่านจึงว่า หลวงพ่อเดิมเลือกสรรกระผม แล้ว”

“เธอฟังฉันให้ดี ๆ นะ วิชาคชศาสตร์นี้ไม่ว่าฆราวาสหรือสงฆ์ในหรือนอกบ้าน หนองโพ หลวงพ่อเดิมไม่เคยถ่ายทอดให้ แต่คุณคนเดียวนี้แหละที่หลวงพ่อบอกให้ จึงนับเป็นวาสนาบารมีของคุณโดยแท้ มีผู้มาขอเรียนกับหลวงพ่อเดิมตรง ๆ แต่หลวงพ่อ เดิมก็ได้แต่หัวเราะ อย่างเก่งก็บอกว่า รอไปก่อนนะ ยังไม่ถึงเวลาจนแล้วจนรอด หลวง พ่อท่านก็ไม่พูดถึง เป็นอันว่าไม่ได้เรียน”

อาตมาจึงเข้าใจในทันทีว่า หลวงพ่อเดิมท่านเมตตาต่อตัวอาตมามากเป็นพิเศษ จึงถ่ายทอดวิชาคชศาสตร์ให้จนครบถ้วนกระบวนการความ เหมือนท่านจะมีญาณ วิเศษยังรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าเมื่อท่านมรณภาพแล้ว อาตมาจะได้เข้าไปในป่าเรียน วิชากับพระอาจารย์อีกองค์หนึ่งของท่านแล้ว ออกเดินธุดงค์เดียวหาความชำนาญ วันนั้นก็ได้พบกับช้างป่าตัวเบ่อเริ่มส่งเสียงร้องแปร้น ๆ กางหูชูงาเข้ามาจะกระที่บ อาตมาให้แบนติดเท้า

อาตมาจึงเข้าที่เจริญพระกรรมฐานและกสิณจนแน่นแล้วแผ่เมตตาให้ เทวดาประจำตัวช้าง ช้างที่กำลังวิ่งแปร้นเข้ามามีอันเป็นหน้าหงายสะบัดหูชูงา สะบัด งวงไปมาเข้ามาไม่ได้ เทวดาเขารั้งเอาไว้จนอยู่ บอกว่าอย่าไปทำร้ายพระสงฆ์ท่าน ไม่ใช่ผู้เบียดเบียน เจ้ามาเกิดเป็นเดรัจฉานก็นับว่ากรรมแล้ว ถ้าไปแทงท่านตายก็ กรรมหนักเข้าไปอีก ไม่ต้องมีโอกาสได้เป็นคนกัน

มันเป็นเลี้ยวชีวิตแห่งความเป็นความตายทีเดียว เพราะช้างมันแล่นเข้ามา เกือบจะถึงอยู่แล้ว มันจึงเบนออกจากอาตมา หลังจากนั้นได้มองเห็นภาพหลวงพ่อ

เดิมทุกอิริยาบถ นึกถึงคำที่ท่านว่า ผู้ใหญ่เข้าใจอะไรอย่างหยิ่งยะโสโอหัง เอาไว้ก่อน วันหน้าจะเป็นประโยชน์ อาตมายกมือขึ้นจับที่หน้าผาก ระลึกถึงพระคุณหลวงพ่อดีว่า

“หลวงพ่อดีครับ ถ้าหลวงพ่อดีสอนวิชาคชศาสตร์ให้กระผมในวันนั้น วันนี้ผมต้องเอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่นี่แน่ ๆ ดีแต่ว่าหลวงพ่อดีสอนวิชาคชศาสตร์ให้จึงรอดมาได้ หลวงพ่อดีครับ ชาตินี้ผมไม่ลืมหลวงพ่อดีเด็ดขาด”

อาตมายังย้อนไปถึงคำหลวงพ่อดีว่า “ฉันรู้แหละว่าเธอน่ะต้องการสักและเมื่อก่อนเธอเกลียดผู้หญิงมาก แต่เธอจะกลับสักไปหาผู้หญิง ต่อไปเธอจำไว้ละ จำคำหลวงพ่อดีไว้”

“ยิ่งเกลียดยิ่งเข้าใจ ยิ่งรักยิ่งออกห่าง เมื่อเรามีความเกลียดแล้ว แม่เมตตาความเกลียดก็หายไป ความรักใคร่ก็เข้ามาแทนที่ต่อไป”

ไม่แต่เท่านั้นนะ อาตมาจะเล่าต่อให้ฟัง วิชาคชศาสตร์นี้ อาตมายังนำเอามาใช้ประโยชน์ได้อีกเรื่องเมื่อแม่ชียายุ ๖๐ ปี เคยเกิดเป็นช่างมาก่อน ระลึกชาติได้ พอมาที่วัดอาตมาก็สอบสวนได้ความอย่างนี้ว่า

พรานทองดีมีช่างตัวเมียอยู่ตัวหนึ่ง เป็นลูกช่างเก็บจากปามาตั้งแต่เล็ก ๆ พรานทองดีเลี้ยงไว้ เจ้าช่างนี้ประหลาดชอบตามพรานทองดีไปวัด ไปฟังเทศน์ ไปหมอบฟังพระเทศน์จนโตก็ยังทำอย่างนั้นเป็นประจำ พรานทองดีแค้นใจมาก เลี้ยงดูไม่ให้อดอยาก แต่พรานทองดีเกบบุญน้อย เมื่อพรานทองดีเสียชีวิต ช่างก็ต้องตกเป็นของลูกหลาน ลูกหลานเห็นอยู่ไปก็ไร้ประโยชน์ ต้องหาหน้หาของกินให้ช่างกิน จึงขายต่อไป

แม่ช่างน้ำตาไหล ร้องไห้ไม่ยอมจากบ้านพรานทองดี ซึ่งเหมือนพ่อของมันไป แต่ความช่างที่ซื่อไปก็เอาตะขอสับลากไปจนได้ มันเดินไปร้องไห้ไป ตรอมใจไป ไม่ยอมกินอาหาร พอไปถึงเมืองศรีเทพ (เพชรบูรณ์เก่า) ก็ล้มลงขาดใจตายอยู่ตรงนั้นเอง เพราะมันเสียใจ พอช่างตายแล้วจึงได้กลับมาเกิดเป็นผู้หญิงอยู่ช่างบ้านพรานทองดีที่ภูพาน อายุได้ ๑๒ ปีก็รำลาพ่อแม่ บวชชีแล้วระลึกชาติได้ อายุ ๖๐ ปี มาที่วัด อาตมา

ก็สอบสวนอย่างไร ก็เอานิสัยที่หลวงพ่อดีมท่านสอบว่าข้างตัวผู้มีนิสัยอย่างไร ข้างตัวเมียมีนิสัยอย่างไรแล้ววันหนึ่ง ๆ ทำอะไรบ้าง

คนที่นั่งฟังอาตมาถามให้แม่ชีก็ตอบเป็นข้อ ๆ ก็ยังไม่รู้ว่าอาตมาเอาอะไรมาถาม จนที่สุด อาตมาก็ยอมรับว่า จริงเพราะถ้าคนไม่เคยเป็นข้างและไม่เคยรู้เรื่องคชศาสตร์ที่อาตมาได้รับการถ่ายทอดจากหลวงพ่อดีมมาแล้ว จะไม่รู้เลยว่าอะไร แต่แม่ชีตอบได้จะฉานว่าอะไรเป็นอะไร แต่แม่ชีตอบได้จะฉานและชาวสะอาตเป็นอันว่า ระลึกชาติได้จริง นี่เห็นใหม่ล่ะว่า หลวงพ่อดีมท่านเหมือนมีตาทิพย์ มองเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้

อาตมาขอแทรกคำกลอนไว้ตรงนี้ เป็นคาถาแก้จน คาถาทำให้มีกินมีใช้ คาถามีอยู่ว่า

“ไม่ยอมเรียนหรือจะรู้ ไม่ยอมดูหรือจะเห็น ไม่ยอมทำหรือจะเป็น ก็ลำบาก ย่ำแย่จนแก่ตาย”

ดังนั้น ต้องเรียน ต้องรู้ ต้องทำให้เป็นตัวอย่าง อย่าดูถูกวิชาการเรียน เขาให้อะไรก็เรียนไว้ไม่เสียหาย ช่วยตัวได้เวลาจำเป็นนี้เป็นตัวอย่าง

เมตตาที่หลวงพ่อดีมท่านสอนให้ นี้ ท่านให้อาตมาไว้ผจญภัยจริง ๆ เพราะแม้แต่ไปต่างแดนก็ได้ใช้เมตตานี้เหมือนกันที่ศรีลังกาโน่นมันร้ายกาจกว่าข้าง เพราะเข้าเป็นคนที่มีใจอำมหิตโหดร้าย เมตตาที่หลวงพ่อดีมสอนนี้ ทำให้อาตมากำราบได้ แม้แต่คนใจทมิฬ

อาตมาออกจากวัดหนองโพแล้วก็พิจารณาตัวเองเลยว่า ข้าแต่หลวงพ่อดีมท่านพระครูนิวาสธรรมขันธ์ แห่งวัดหนองโพ ศิษย์ขอบบวชจนตายไม่ยอมสึกหาลาเพศ เพราะหลวงพ่อดีมคือดวงประทีป คือตัวอย่างที่ทำให้ผมได้รู้ว่าพระคือใคร พระมีหน้าที่อะไร พระทำอะไรได้บ้าง และพระที่ดื๋นั้ควรทำอย่างไร

อาตมากบอากับโยมตรง ๆ เลยกว่า อาตมานับถือหลวงพ่อดีมมาก เพราะท่านให้ชีวิตอันเป็นอมตะในสมณเพศแก่อาตมา ถ้าท่านไปประทังไว้ อาตมาก็คงจะสึก ไม่ได้มานั่งคุยกับโยมในผ้าเหลืองอย่างนี้หรอก อาตมาสวดมนต์ไหว้พระแล้วก็กราบ

หลวงพ่อดีมทุกวัน ระลึกถึงพระคุณของท่านที่ได้สร้างอาตมาให้เป็นสงฆ์ที่ดี อัจฉิของท่านอาตมาก็แบ่งเอามาให้ ปรากฏระลึกถึงพระคุณ ท่านเป็นพระที่ลึกซึ้งและเยียมยอดจริง ๆ จะหาพระอาจารย์อย่างท่านได้ยาก

วันพระราชทานเพลิงศพนั้น จะเล่าให้ฟัง ผู้คนล้อมรอบเมรุที่เผาท่าน เบียดเสียดยัดเยียดกัน ตำรวจก็เข้าไปกัน ไฟยังไม่ทันดับสนิท ผู้คนต่างเฮโลเข้ามาจะเก็บอัฐิเพราะความนับถือ อาตมาเป็นพระก็ได้เปรียบเพราะอยู่ใกล้ จึงคว้าเอาไว้ก่อน เอาห่อผ้าเหลืองใส่ยามติดตัว เพราะเป็นของมีค่าที่สุดในชีวิตของอาตมาในตอนนั้น

อาตมานุชาหลวงพ่อดีมยิ่งชีวิต เพราะท่านเป็นผู้ให้สติ ให้เราพ้นจากความหลง ความกระวนกระวายใคร่จะสึกออกไปใช้ชีวิตแบบฆราวาส ท่านใช้อุบายต่าง ๆ ทำให้เราติด เราเกิดความสนใจและสนวนวิชาให้จนในที่สุดเลิกความคิดที่จะสึกออกไป

นอกจากหลวงพ่อดีมาแล้ว อาตมาก็เดินทางไปแสวงหาพระอาจารย์อีกหลายรูป อาทิเช่น เจ้าคุณอริยะคุณาธาร (เส็ง) ปุสสโส องค์นี้เก่งกล้าสามารถแยกจิตและวิญญานออกจากกันไปปรากฏกายสอนในที่ต่าง ๆ กันในเวลาเดียวกันได้อย่างอัศจรรย์ ทำได้สอนเรื่องทิพย์อำนาจให้กับอาตมาหลายอย่างด้วยกัน ท่านมรณภาพไปแล้ว อาตมาก็ยังระลึกถึงอยู่

อีกองค์หนึ่งคือหลวงพ่อดี ท่านพระอาจารย์ลี ธัมมธโร วัดอโศการาม อาตมาเคยไปอยู่ในป่ากับท่านสามเดือนเต็ม ๆ ได้วิชาสะเดาะต่าง ๆ พอพลังจิตแน่นเป่ากุญแจหลุด เอาเชือกมามันตัวเป่าก็หลุด นี่เคยทดลองมาแล้ว เห็นแล้วก็เลิกเสียเพราะไม่ใช่เรื่องที่จะต้องมาทำ เพราะสังฆกรรมนั้นดีกว่า ท่านพ่อดีองค์นี้ก็เก่งไม่ลืมหูลืมพระคุณเลยทีเดียว

อาตมาเรียนหมด ก็ถือแบบหลวงพ่อดี ผู้ใหญ่ให้อะไรก็รับไว้หมด แต่ไม่ค่อยได้ใช้เพราะเรามาพัฒนาคนแล้ว อาตมายกหลวงพ่อดีให้เป็นอันดับหนึ่ง เพราะท่านทำให้อาตมาไม่สึก ทำให้บวชต่อได้ตลอดชีวิต ถ้าไม่ได้ท่าน อาตมาก็คงเป็นฆราวาส ไม่ได้มาสร้างความสำเร็จให้กับพระศาสนาเป็นแน่แท้ทีเดียว....

หลวงพ่อดิม วัดหนองโพ “เทพเจ้าแห่งเมืองสี่แคว”

คาถาบูชาหลวงพ่อดิม

นะโม ๓ จบ

อิติอะระหัง สุขะโต พุทฺธสโร

หลวงพ่อดิม นามะเต อัจฉริโยเม

อายุสมา อัจฉริโยเม ภัณฑะโหหิ.

ประวัติพระครูนิวาสธรรมขันธ์ (หลวงพ่อดิม)

ชาติภูมิ หลวงพ่อดิมถือกำเนิดเมื่อวันพุธ แรม ๑๓ ค่ำ เดือน ๓ ปีวอก จุลศักราช ๑๒๒๒ (แรม ๑๓ ค่ำ นันมีไชวันพุธ เป็นวันศุกร์ตรงกับวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๐๓ โยมบิดาชื่อ นายเนียม โยมมารดาชื่อ นางภู มีพี่น้องร่วมบิดา มารดา คือ

๑. หลวงพ่อดิม เพราะเหตุที่เป็นบุตรชายคนแรกของบิดามารดา ปู่ย่าตายายจึงให้ชื่อว่า “ดิม”
๒. นางทองคำ คงหาญ
๓. นางพูนทองหนูน
๔. นายดวน ภูมณี
๕. นางพัน จันทรใจริญ
๖. นางเป็รื่อง หมื่นนราเดชจัน

การศึกษา

หลวงพ่อดิมเมื่อเยาว์วัยก่อนอุปสมบทนั้น เนื่องจากท่านเป็นบุตรชายคนโตของบิดามารดา โอกาสที่จะได้เล่าเรียนอยู่วัดในสมัยอายุเยาว์วัยคงมีไม่มาก และไม่เคยได้ยินใครเล่าให้ฟังถึงการศึกษาของท่านในสมัยเยาว์วัย

อุปสมบท

เมื่ออายุครบบวช ได้อุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดเขาแก้ว อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ เมื่อวันที่อาทิตย์ แรม ๑๓ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีมะโรง โทศกตรงกับวันที่ ๓๑

ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๒๓ โดยมีหลวงพ่อก้าว วัดอินทาราม (วัดใน) เป็นพระอุปัชฌาย์ หลวงพ่อเงิน (พระครูพยุหะนุศาสตร์) วัดพระพรางค์เหลือง ตำบลท่าน้ำอ้อย (มีชื่อเสียงทางรดน้ำมนต์) กับหลวงพ่อเทศ วัดสระทะเล ตำบลสระทะเล เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และพระอนุศาสนาจารย์ ได้รับฉายาว่า “พุทธสโร” ครั้นอุปสมบทแล้วก็มาอยู่วัดหนองโพ ซึ่งหลวงพ่อก็ตัดตั้งศึกษาหาความรู้เป็นการใหญ่ หลวงพ่อเคยเล่าให้ฟังว่า “ท่านมีนิสัยจะทำอะไรแล้วต้องทำให้สำเร็จ คิดอะไรไม่ได้เป็นไม่ยอหดคิด คิดมันไปจนออกจนเข้าใจได้ ดูอะไรไม่ได้เรื่องไม่ได้ความก็คิดค้นมันไปจนแตกฉาน” เมื่อมาจำพรรษาอยู่ในวัดหนองโพ ตลอดเวลา ๗ พรรษาแรก ได้ศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยและท่องคัมภีร์วินัย

การเรียนวิชาอาคม

ในการมาอยู่วัดหนองโพพรรษาแรก เรียนวิชาอาคมกับนายพัน ชูพันธ์ ผู้ทรงวิชาคุณอยู่ในบ้านหนองโพ ภายหลังนายพันถึงมรณกรรมแล้ว ไปศึกษาเล่าเรียนกับหลวงพ่อมี่ ณ วัดบ้านบน ตำบลม่วงหัก อำเภอพยุหะคีรี จ.นครสวรรค์ อยู่วัดบ้านบน ๒ พรรษา ต่อมาในพรรษาที่ ๙-๑๑ หลวงพ่อได้ไปเรียนทางวิปัสสนากับหลวงพ่อเงิน (พระครูพยุหะนุศาสตร์) วัดพระพรางค์เหลือง อ.พยุหะคีรี จ.นครสวรรค์ ซึ่งหลวงพ่อปฏิบัติจริงจึงตลอดเวลา การเรียนวิชาอาคมของหลวงพ่อนั้น หลวงพ่อจะไปศึกษาเล่าเรียนมาจากสำนักของอาจารย์ใดบ้าง ไม่ทราบได้ตลอด เท่าที่ทราบก็มีการเรียนกับนายสาบ่าง เรียนกับหลวงพ่อเทศ วัดสระทะเล หลวงพ่อวัดเขาหน่อ ต.บ้านแดน อ.บรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งปรากฏว่า หลวงพ่อทำวิชาขลัง จนเป็นที่เลื่องลือมากในเรื่องของความขลัง ซึ่งเป็นที่ปรากฏว่า ประชาชนทั้งชาวบ้านและข้าราชการทั้งทหารและพลเรือนทั้งในจังหวัดนครสวรรค์และจังหวัดที่ใกล้เคียง ตลอดไปจนถึงจังหวัดที่ห่างไกลบางจังหวัดพากันไปมอบตัวเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกันมากมาย ขอให้หลวงพ่อรดน้ำมนต์บ้าง ขอวิชาอาคมบ้าง ขอแป้งขอมงบ้าง ขอน้ำมัน ทรายกรวด ผ้าประเจียดจากหลวงพ่อ และที่แพร่หลายที่สุดก็คือ แหวนเงินหรือนิเกิล และผ้ารอบฝ่าเท้าหลวง

พ่อ ผ้าประเจียด ซึ่งกิตติคุณในเรื่อง “วิชาขลัง” ของหลวงพ่อนั้นเป็นที่เลื่องลือกันแพร่หลายมานานแล้ว

การค้นคว้าทดลอง

หลวงพ่อมีนิสัยชอบศึกษาและค้นคว้าทดลอง เช่น การสร้างเกวียนโยก และนอกจากค้นคว้าในทางประติษฐ์ต่างแล้ว ตำรับตำราที่ครูบาอาจารย์ทำไว้แต่ก่อน ๆ บางอย่างหลวงพ่อก็นำมาทดลองด้วย เช่น วิชาเล่นแร่ คือทำแร่ตะกั่วให้เป็นเงิน และทำเงินให้เป็นทอง โดยได้ทดลองอยู่หลายปีจนถลุงเงินให้เป็นทองสำเร็จ แล้วลูกศิษย์ต่างก็พากันขอหลวงพ่ोजึงนำไปขว้างทิ้งในสระน้ำ จากนั้นก็หยิบก้อนทูปเตา ทูปเบ้า ถลุงแตกหมด แล้วก็เลิกเล่นเลิกทำตั้งแต่วันนั้น

การสร้างถาวรวัตถุในวัด

พ.ศ. ๒๔๓๕ หลวงพ่อสร้างกุฏิหลังแรกที่ใช้ฝาไม้กระดาน

พ.ศ. ๒๔๕๔ สร้างศาลาการเปรียญหลังแรก

พ.ศ. ๒๔๕๘ สร้างโรงอุโบสถ และสร้างพระเจดีย์ ๓ องค์ มีกำแพงแก้วล้อมรอบไว้ตรงหน้าโรงพระอุโบสถ

การบูรณะปฏิสังขรณ์

หลวงพ่อนอกจากจะมีการก่อสร้างถาวรวัตถุภายในวัดหนองโพแล้ว ยังมีการปฏิสังขรณ์วัดอื่น ๆ ภายในจังหวัดนครสวรรค์อีก คือ ได้เรียงตามลำดับของการบูรณะปฏิสังขรณ์

๑. พระอุโบสถ ศาลาการเปรียญ กุฏิ หอระฆัง และถาวรวัตถุอื่น ๆ เรียกว่าสร้างใหม่หมดทั้งวัดคือ วัดหนองบัว อ.หนองบัว จ.นครสวรรค์

๒. พระอุโบสถ ศาลาการเปรียญ สระน้ำและอื่น ๆ ในวัดหนองหลวง อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์ (อนุสรณ์การสร้างเกวียนข้างของหลวงพ่อ)

๓. โบสถ์ ศาลาการเปรียญ สิ่งก่อสร้าง วัดพังม่วง ต.โคกเตี้ย อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์

๔. พระอุโบสถ ศาลาการเปรียญ วัดท่านบ ต.ห้วยนบ อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์
๕. ศาลาการเปรียญ วัดหัวถนน อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์
๖. พระอุโบสถ ศาลาการเปรียญ วัดหนองไผ่ อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์
๗. พระอุโบสถ ศาลาการเปรียญ วัดจิกยาว อ.หนองบัว จ.นครสวรรค์
๘. พระอุโบสถ ศาลาการเปรียญ วัดตระกร้อ อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์
๙. โบสถ์ ศาลาการเปรียญ วัดเขาล้อ ต.ดอนคา อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์
๑๐. พระอุโบสถ ดบางมะฝ่อ อ.โกรกพระ จ.นครสวรรค์
๑๑. พระอุโบสถ วัดหนองสีนวล อ.ตากลิ จ.นครสวรรค์
๑๒. พระอุโบสถ วัดบ้านหล้า อ.โกรกพระ จ.นครสวรรค์
๑๓. ศาลาการเปรียญ วันดอนคา ต.ดอนคา จ.นครสวรรค์
๑๔. ศาลาการเปรียญ วัดโคกมะขวิด อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์
๑๕. ปฏิสังขรณ์มณฑลพระพุทธรูป วัดเขาแก้ว อ.พยุหะคีรี จ.นครสวรรค์

สมณศักดิ์

หลวงพ่อดีมได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เป็นพระครูนิวาสธรรมขันธ์ รองเจ้าคณะแขวงเมืองนครสวรรค์ ในวันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๕๗ ซึ่งหลวงพ่อดีมมีอายุได้ ๕๕ ปี ๓๔ พรรษา นำมาซึ่งความปีติยินดีแก่บรรดาศิษยานุศิษย์ของหลวงพ่อดีมเป็นอันมาก แต่ประชาชนทั่วไปก็ยังคงเรียกหลวงพ่อดีมในนามว่า “หลวงพ่อดีม” ปี พ.ศ. ๒๔๖๒ หลวงพ่อดีมได้รับตราตั้งเป็นพระอุปัชฌาย์ ซึ่งหลวงพ่อดีมได้ปฏิบัติศาสนกิจในหน้าที่มาตลอดเวลา ๒๐ ปี เมื่อท่านล่วงเข้าวัยชรามาแล้ว ทางการคณะสงฆ์จึงได้เลื่อนหลวงพ่อดีมขึ้นเป็นตำแหน่งกิตติมศักดิ์

บ้านปลายชีวิตของหลวงพ่อดีม

หลวงพ่อดีมเป็นเสมียนร่วมโพธิ์และร่วมไทรที่มีกิ่งก้านสาขาแผ่ออกไปอย่างไพศาลเป็นที่พึ่งพาอาศัยของประชาชนไม่เลือกหน้า เนื่องจากหลวงพ่อดีมมีอายุยืนยาวมาก อีกทั้งร่างกายของหลวงพ่อดีมได้ใช้ตรากตรำทำสาธารณประโยชน์อย่างมาก โดยหลังจากที่

หลวงพ่อกลับจากการเป็นประธานงานก่อสร้างโบสถ์ในวัดอินทาราม (วัดใน) ตำบล พยุหะ อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ และกลับมาอยู่ในวัดหนองโพ แล้วต่อมา หลวงพ่อก็เริ่มอาพาธตั้งแต่วันอังคาร ขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๖ (ตรงกับวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๔) อาการเพียบหนักขึ้น บรรดาศิษยานุศิษย์และหลานเหลน ต่างพากันมาห้อมล้อมพยาบาลและฟังอาการกันเนืองแน่น ด้วยความเศร้าโศกและ ห่วงใย เล่ากันว่า “หลวงพ่อกอยแต่สอบถามอยู่ว่า เวลาเท่าใดแล้ว ศิษย์ผู้พยาบาลก็ กราบเรียนตอบไป จนถึงราว ๑๗.๐๐ น. หลวงพ่อจึงถามว่า “น้ำในสระมีพอกันกัน หรือ” (เพราะบ้านหนองโพมักกันดารน้ำดังกล่าวแล้ว) ศิษย์ที่พยาบาลอยู่ก็เขียนตอบ ว่าถ้าฝนไม่ตกภายใน ๖-๗ วันนี้ ก็น่ากลัวจะถึงกับขาดแคลนน้ำ หลวงพ่อก็นิ่งสงบไม่ ถามว่าอะไรต่อไป ในทันใดก็มีกลุ่มเมฆตั้งเค้ามาและฟ้าคะนอง มีฟ้าผ่าตกทำใหญ่ น้ำฝนไหลลงสระราวครึ่งค่อนสระ พอฝนขาดเม็ด หลวงพ่อก็ตื่นลมหายใจเมื่อเวลา ๑๗.๔๕ น. คำนวณอายุได้ ๙๒ ปี ๗๑ พรรษา บรรดาคณะศิษยานุศิษย์ได้ช่วยกันสรง น้ำศพหลวงพ่อก่อนแล้วบรรจุศพตั้งบำเพ็ญกุศล ณ วัดหนองโพ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๔๙๔ ครบ ๗ คืน ถึงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๔๙๔ และจัดให้มีการ พระราชทานเพลิงในวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๔๙๔

หลวงพ่อดิม ผู้ซึ่งได้รับการขนานนามและยกย่องเป็น “เทพเจ้าแห่งเมืองสี่ แคว” ซึ่งชาวนครสวรรค์ทุกคนยังเคารพให้ความนับถือหลวงพ่อดิมอยู่เสมอ โดยเฉพาะ ทางวัดหนองโพได้สร้างมณฑปที่ประดิษฐานรูปหล่อโลหะของหลวงพ่อดิมพระรูปเหมือน หลวงพ่อดิม ขนาดเท่าองค์จริง ซึ่งหลวงพ่อดิมท่านหล่อสร้างไว้เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๒ ซึ่งตั้งประดิษฐานอยู่ที่มณฑป ซึ่งมีประชาชนมากราบนมัสการทุกวันมิได้ขาด และ ทางวัดหนองโพได้จัดงานทำบุญประจำปีปิดทอง ไหว้พระรูปเหมือนหลวงพ่อดิม ใน วันขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๓ ของทุกปี...